Ru. Nr. 1

SIGNAL · NUMĂRUL 1 · 1944

Signal

Strategia Americii

Generalul de divizie U. S. Grant, omul responsabil pentru primul război total. În acest număr al revistei „Signal" se vorbește despre el și despre „Planul Anaconda"

Belgia 3 fr. / Boemia-Moravia 4 kr. / Bulgaria 8 leva / Croația 13 kuna / Danemarca 50 Øre / Elveția 55 rape / Finlanda 4,50 mk / Franța 5 fr. / Italia 3 lire / Norvegia 60 øre / Portugalia 2 esc. / România 25 lei / Serbia 10 dinari / Slovacia 3 ks. / Spania 1,50 pes. / Suedia 55 Öre / Turcia 15 curuși / Țările de Jos 30 centime / Ungaria 50 filleri Siria Inferioară, Țările de Est 40 Pfg

NUMĂRUL 1/1944

SIGNAL

DIN CUPRINSUL ACESTUI NUMĂR:

Războiul ca luptă mondială

pagina

Charta Moscovei 2
Amerika, țara promisiunilor 8
Sistemu' Anaconda. Contribuția Americii la război 12
A doua concentrare
Evenimente cari au determinat situația din Italia 18

Noua imagină a lumii — Viitorul Europei

Francezi în trupele combatante ⅋ 6

Cum trăim

Din toate profesiunile
Transmisionistele auxiliare în serviciul armatei 35
Opera din Odesa 38

COPYRIGHT 1944 BY DEUTSCHER VERLAG BERLIN

PENTRU PATRIA LUI

ARATHIL C. N. NAMBIAR

„Suntem dispuși în această clipă extrem de promițătoare pe care ne-a hărăzit-o destinul, să aducem cea mai mare jertfă și să ne punem în joc ultima putere pentru a ne câștiga libertatea." Această mărturisire a conducătorului „Centralei Indiei Libere", A. C. N. Nambiar, este expresia unei vieți de luptător care s'a consacrat și s'a dedicat numai și numai luptei poporului său robit. Ziaristul în vârstă de 45 de ani și-a început studiile la universitatea din Madras. Mai târziu a studiat la Londra. Începând din anul 1925, d. Arathil C. N. Nambiar trăiește în Europa, cu mici întreruperi. O prietenie lungă îl leagă de Bose și Nehru.

Fruntea acestui Indian sudic, cu trăsături delicate, ascunde următorul program: libertate pentru India! Acest program nu este legat de vreun amănunt al giganticului complex pe care îl constitue patria sa prin condițiuni climaterice, etnice și religioase. Pentru el patria este o unitate indivizibilă, a cărei demnitate moștenită printr'o cultură milenară este insultată de Englezi, a cărei contribuție activă la progresul omenirii este împiedecată de Anglia, și a cărei existență este considerată de cei din City drept un câmp de exploatare încercat. Zilele de splendoare kiplingiană au trecut definitiv pentru Englezii din India. Dorul de libertate al milioanelor de suflete de lângă Gange încearcă să obțină odată pentru totdeauna, pe mii de căi independența patriei.

CHARTA MOSCOVEI

Dacă noi cei din Europa am convoca o conferință împreună cu Japonezii pentru a decide asupra soartei statelor americane fără a fi prezent măcar un singur reprezentant al vreunui stat american, participanții la o conferință de felul acesta n'ar fi considerați drept cazuri politice, ci doar patologice. Cu toate acestea, conferințe din acestea se țin despre Europa, conferințe la care nu participă niciun singur stat european. Este vorba aici despre cea mai recentă variantă a noțiunii de „libertate"

In toamna anului 1916 a sosit la Djedda, portul orașului Mecca, arheologul britanic T. E. Lawrence pentru a lua cu energie conducerea revoltei Arabilor contra Turcilor, o revoltă care începuse să se întindă. El căută un conducător arab și găsi, în sfârșit pe Feisal, fiul șerifului de Mecca; el îi apăru ca un Richard Inimă de Leu reînviat, atât în figură cât și în temperament. In celebra sa primă discuție cu Feisal, emirul arab îi declară că ar fi dispus să conducă lupta pentru libertatea Arabilor. Dar el era de părerea că aceasta trebue să se petreacă într'o formă care ar garanta că mai târziu teritoriile arabe desrobite nu vor ajunge sub suveranitate britanică sau franceză. Lawrence aprobă din suflet această condiție pusă de Feisal.

Dar cu câteva luni înainte se și semnase la ministerul de externe din Londra un tratat între Englezi și Francezi prin care aceștia își promiteau reciproc viitoarea împărțire a marilor țări arabe. In acest tratat nu se vorbea nimic despre libertatea arabă, pe care colonelul Lawrence o propovăduia în același timp la Djedda. Insuși Lawrence nu știa încă nimic despre existența acestui tratat. Campania sa începu. Incetul cu încetul, Lawrence recunoscu faptul că devenise unealta unei excrocherii monstruoase. Acum trebuia să ascundă față de Arabi ceeace știa. Marea expediție spre Damasc își urmă cursul. Feisal credea că luptă pentru cauza arabă. In realitate el nu lupta decât pentru un tratat secret despre care n'a fost întrebat niciodată. El veni la conferința de pace din Paris. Feisal fusese distins cu un înalt ordin britanic, dar nu i se dădu cuvântul. Harald Nicolson scrie în memoriile sale că colonelul Lawrence „trecea prin coridoarele hotelului Majestic cu buzele brăzdate de supărare, ca un absolvent de liceu cu o bărbie de comandant."

Libertatea pentru care luptaseră Arabii a dispărut sub colbul actelor noilor stăpâni ai lumii cari nu se sinchiseau câtuși de puțin de ceeace promiseseră pe vremuri.

Tratate secrete

N'avem decât să înlocuim Arabia cu Europa și pe Lawrence cu Eden pentru a obține o nouă imagină a evenimentelor petrecute în ultima toamnă.

In vara anului 1940, guvernul britanic convocă la Londra, în palatul St. James, — vechiul și întunecosul palat —, o conferință solemnă la care „guvernele europene aljate" își promiteau reciproc, sub președinția lui Eden", că „ele vor să lupte pentru libertatea lor. Așa prezentau Englezii și guvernele de emigranți adunate atunci în palatul St. James, lupta contra Germaniei. Sub această parolă s'a săvârșit peste câteva luni la Belgrad, cu sprijinul Angliei, Statelor Unite și al Sovietelor, lovitura de stat a generalului Simovici, prin care s'a deslănțuit mizeria în Balcani, o mizerie de care altminteri aceste țări ar fi scăpat. De Gaulle începu să pregătească sub această parolă o nouă jertfă de sânge a Francezilor.

Conferința din palatul St. James nu s'a mai întrunit niciodată. In loc de aceasta s'a dus Eden la Moscova. Despre rezultatul conferinței dela Moscova n'avem decât să citâm ceeace avea de scris ziarul londonez „Observer" la 7 Noembrie 1943:

„Rezoluția cea mai importantă a conferinței dela Moscova este înființarea unui comitet european anglo-amricanorus. Este desigur primul caz în istorie în care o organizație politică vrea să ia hotăriri responsabile cu privire la ordinea din Europa, fără a fi reprezentată în această organizație măcar o singură țară a continentului european. Este vorba de o comisiune europeană fără Franța, Italia, Germania, Polonia sau Spania, fără Olanda și fără națiunile scandinave. Acum patru ani, un plan ca acesta ar fi părut a fi ideea unui nebun (madman). Astăzi nu se mai miră nimeni de așa ceva. Acest fapt constitue o dovadă că a avut loc o schimbare extraordinară în raporturile puterilor mondiale."

Ziarul „Observer" are într'adevăr dreptate în constatările sale, cu excepția presupunerii că nu s'ar mira nimeni din cauza acestei nebunii. Ziarul se contrazice apoi singur imediat, trebuind să vorbească mai târziu despre neliniștea și nemulțumirea care a izbucnit la Londra, Alger și Cairo, între Polonezi, Francezi, Sârbi și Greci. Până și acești emigranți cari abia îndrăznesc să-și deschidă gura căci altminteri li s'ar putea lua prea repede subvențiile din care trăiesc, au înțeles că în acest caz se urmărește o neglijare nemiloasă a soartei națiunilor europene. Acești emigranți s'ar afla întocmai în situația emirului Feisal din hotelul Majestic, din anul 1919, dacă toate acestea n'ar fi decât visuri și iluzii cari nu par a ține seama de faptul că continentul european, astăzi ca și acum trei ani, se află sub scutul armatei germane, fiind apărat de o armată ale cărei lapte de arme servesc mai mult ca niciodată scopului neclintit al tuturor națiunilor acestui continent: Europa Europenilor.

G. W.

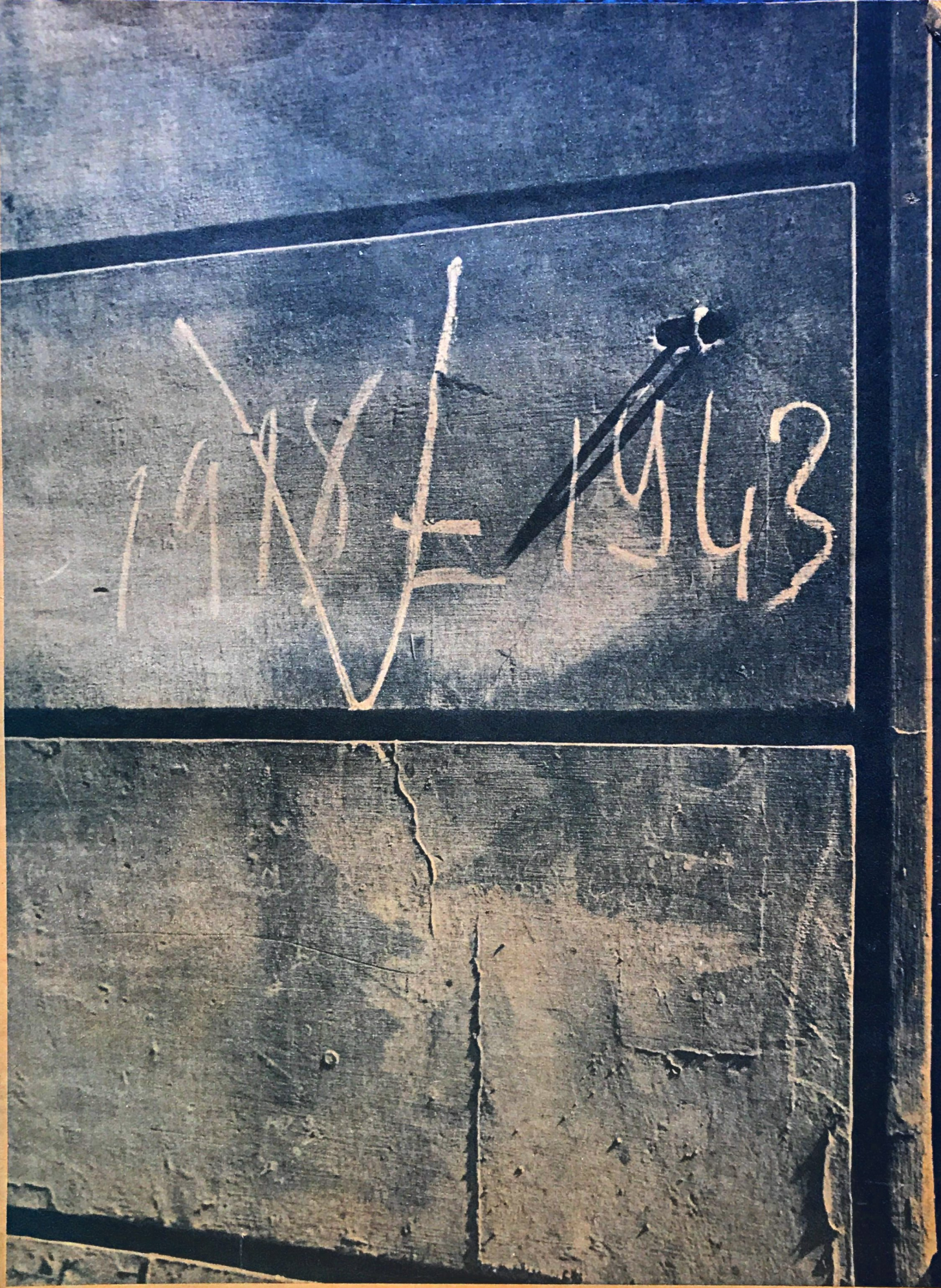

De altminteri . . .

18 = 43 a fost parola cu care preziceau anglo-americanii prăbuşirea Germaniei şi sfârşitul Europei în anul 1943. Anul 1943 a trecut. Puterea magică a acestei parole a fost desmintită. Anul 1943 n'a fost ca anul 1918. Acum Europa aşteaptă formula magică pentru anul 1944

GIGANTUL IȘI CASCĂ GURA

Dimensiunile noului avion de transport german de tipul Me 323 sunt gigantice. Carul de luptă din fața „gurii" Gigantului ne permite să apreciem proporțiile deschizăturii prin care se face încărcarea avionului. Fotografia (PK). Berger, reporter de război

FRANCEZII
în trupele
COMBATANTE SS

Jocurile şi gimnastica dau vigoare şi elasticitate trupului. Programul sportiv variat desvoltă camaraderia dintre voluntari şi instructorii lor

Cu un cântec vesel de dimineaţă... Voluntarii dintr'o unitate franceză a trupelor combatante SS se îndreaptă în coloană de marş spre locul unde se face instrucţia pe teren

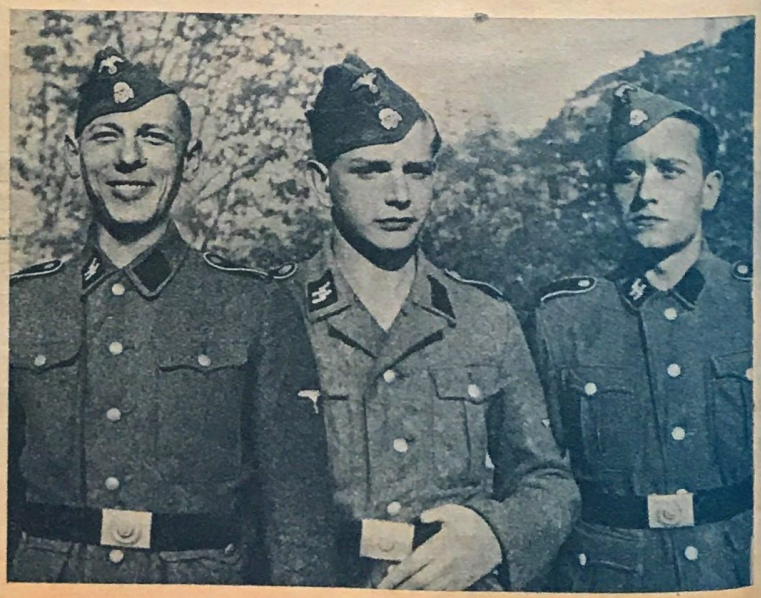

Tineri voluntari francezi se îndreaptă în grupuri tot mai mari spre taberele de instrucție ale trupelor combatante ᛋᛋ pentru voluntarii francezi. In aceste tabere de instrucție întâlnim pe marinarul bătut de vânturi și ploi de pe „Dunkerque" rănit cu prilejul atacului britanic asupra Mers-el-Kabir-ului, alături de fiul de țăran din Picardia care a luptat înainte vreme în legiunea voluntarilor francezi contra Sovietelor. Acum ei sunt încă simpli voluntari printre camarazii lor neinstruiți, dar peste câteva săptămâni sau luni vor primi grade corespunzătoare calității lor militare și combative. Soarta comună a țărilor și oamenilor din Europa este pentru ei o convingere. Necesitatea contribuției Franței este pentru ei o credință obligatorie, iar trecutul glorioasei armate a marii lor țări este îndemnul însuflețitor

Recordul este de 11,80 m. *E nevoie de oarecare curaj pentru a sări cu mare avânt în adâncime. Este un exercițiu bun pentru desvoltarea spiritului de hotărâre*

Instrucția de luptă *este modernă și temeinică. Unui voluntar i se arată cea mai bună poziție de tragere din cea mai eficace acoperire, de către un instructor expert*

Un tren de novici. *Inscripțiile de pe vagoane dovedesc moralul și însuflețirea voluntarilor cari se îndreaptă spre tabăra de instrucție*

←

Trei dintre sutele *de tineri Francezi cari dau urmare chemării inimii lor, spre cinstea patriei lor franceze*

→

Un ofițer al Legiunii de Onoare. *Joseph Darnand, întemeietorul și secretarul general al miliției franceze, a intrat în trupele combatante ᛋᛋ. El poartă Crucile de Război din 1914-18 și 1939*

The Reader's Digest

TWENTY-SECOND YEAR · SEPTEMBER 1943 · VOLUME 43 No. 257

America's policy of exaggerated internationalism is as dangerous, foolhardy and destructive as narrow isolationism

America, the Land of Promises

Excerpts from "Men in Motion"

Henry J. Taylor

I have just returned to the United States after observing the impact on European minds of American promises regarding what the United States will do for the people of the world after the war. In our deep anxiety to be helpful to the world, we are making promises and assuming superior attitudes which America and the world will deeply regret. We are speaking and writing glowingly about postwar matters concerning which we shall actually have little, if anything, to say.

The problems abroad are astronomical. They are deep-rooted in historic tensions, charged with local prejudices and ardors which date far back, and full of cross-currents and contradictions. Any one of these local problems — economic, social, political or military — is enough to baffle any European. Yet American words and pens are distributing promises everywhere.

Once you leave our shores, the only voices you hear speak about a Better World Order are either German, Japanese or American. The American governmentalists in Washington are in strange company. And if our leaders were less vain they would see that, whereas the world resents the German idea of world influence as being repugnant to all free men, our own government's idea of excessive internationalism is also unacceptable.

We cannot solve Europe's basic problems or "make the world free." The destiny of Europeans is within themselves. And so is the destiny of their world-wide colonial system.

Talking about colonial freedom is one thing. Insuring that freedom is quite another. Eighty percent of the colonials of the world could not, or would not, use freedom to maintain freedom. Eighty percent of the world's people simply are not ready for what we are talking about.

For a country whose own cities are in the most deplorable condition in their history, with vastly

„The Reader's Digest", revista americană care în numărul ei din Septembrie a publicat expunerile de mai jos într'un articol de fond

AMERICA-
ȚARA PROMISIUNILOR

De Henry J. Taylor

Revista „The Reader's Digest" a publicat în luna Septembrie 1943 extrase dintr'o carte întitulată „Men in Motion". Autorul, Henry Taylor, este prezentat ca reporter de război pentru ziare americane care a lucrat în Africa, Palestina și Siria. Aceste idei prezintă interes și pentru noi Europenii. Ele confirmă marea coincidență a pronosticului dat în mod curent de revista „Signal" despre evoluția țărilor din America, cu opinia Americanilor ce gândesc rațional. Aceste expuneri făcute de un American dovedesc mai ales modul greșit în care acționează oamenii cari își întemeiază toate speranțele pe ajutorul economic sau politic din partea Statelor Unite. In cele ce urmează, publicăm o traducere din revista „The Reader's Digest"

M'am întors de curând în Statele Unite, după ce am observat impresia făcută de promisiunile americane asupra ideologiei europene. Când vorbesc de promisiuni, mă gândesc la promisiunile prin care Statele Unite au comunicat pe față ce intenționează să facă pentru toate națiunile din lume după războ. Fiind convinși în mod cinstit că noi trebue să ajutăm lumii, facem promisiuni și căutăm un punct de vedere dominant. Dar Americii și lumii îi va părea foarte rău de aceasta. Noi vorbim și scriem cu mare însuflețire despre ordinea din lume după războ, despre o ordine despre care în realitate n'avem de spus decât puțin sau chiar nimic.

Problemele din Europa și din Asia Orientală au luat proporții astronomice. Ele sunt adânc înrădăcinate în tensiuni istorice; încărcate cu prejudecăți locale și pasiuni cari își au origini îndepărtate. Aceste probleme sunt pline de contraziceri și antiteze. Fiecare dintre aceste probleme locale, economice, sociale, politice sau militare este suficientă pentru a pune pe fiecare European în fața problemelor celor mai grele. Cu toate acestea, noi Americanii suntem dispuși să împărțim pretutindeni promisiuni cu limbile și condeiele noastre.

Noi nu putem rezolva problemele fundamentale ale Europei și nu putem „libera lumea". Europenii trebue să-și determine singuri soarta. Același lucru se poate spune despre întinsele lor imperii coloniale. Este ușor să vorbești de libertate colonială, dar e mai greu să asiguri această libertate. 80 % dintre locuitorii coloniilor din lumea întreagă n'ar putea sau n'ar vrea să se folosească de ocazia de a obține libertatea. 80 % din populația lumii sunt pur și simplu refractari față de ceeace vorbim noi neîncetat.

Reversul medaliei „ordinii mondiale americane"

Forurile noastre guvernamentale plănuitoare încearcă acum să rezolve problemele coloniale ale lumii. Cu acest prilej, aceste foruri se îndepărtează mult de misiunile lor, cu toate că noi suntem o țară ale cărei orașe se află în cea mai deplorabilă stare din istoria lor. Teritorii gigantice și bogate ca Boston, Detroit și Philadelphia stau în fața unei catastrofe financiare cu toate că se lucrează din plin și se încasează impozite foarte mari.

Atitudinea unora dintre politicienii și oratorii noștri cu privire la coloniile, mandatele și domeniile aliaților noștri a făcut să se nască acolo chiar de pe acum mari probleme. Sociologii americani cari se întind în coloniile aliaților noștri, în cadrul contribuției noastre de războ, provoacă în străinătate mare încurcătură și multe turburări. Nebunia lor lucrează împotriva oricărei soluții pe care ar putea-o găsi aliații noștri pentru problemele lor proprii în țările lor.

Creditul și avutul cetățenilor noștri se cheltuesc acum pentru așa numita „American Better World Order", adică „ordinea mondială americană mai bună". In această privință vom fi obligați pentru viitor în același mod iresponsabil în care înainte de războ lucrările de ocazie ale instituțiilor noastre de asistență au devenit un scandal public, deoarece principiul sănătos al procurării ocaziilor de muncă, a fost folosit în mod abuziv la utilizarea banului public pentru cumpărarea de voturi și de putere politică. Aceiași politicieni lipsiți de scrupule cari au făcut acest abuz, încep acum să-și lanseze excrocheria pe o bază „globală". Nimic nu-i oprește în intențiile lor.

noștri plenipotențiari. In țările prietene Statelor Unite, ei plătesc sume mari politicienilor din opoziție.

Se pot întâmpla lucrurile cele mai extraordinare dacă apar pe scenă reprezentanții numeroaselor foruri guvernamentale ale noastre. Să luăm de exemplu cazul Boliviei: In această țară se extrage un sfert din producția mondială de staniu. In prezent, Statele Unite au nevoie urgentă de staniu. Dar secția boliviană a corpului de excroci americani a apărut în Bolivia mai ales cu planuri politice, și cu mult mai puțin cu planuri economice. De aceea, a devenit posibil faptul că staniul bolivian va rămâne în Bolivia pentru tot restul războiului.

Toate depozitele din America de Sud sunt pline până la refuz cu cafea. Noi am acordat fiecărei țări producătoare de cafea un contingent de export în Statele Unite. Cu toate acestea, în Statele Unite nu există cafea, și nu fiindcă nimeni dintre oamenii responsabili pentru războiul economic n'are curajul de a aproba desființarea contingentării ori de câte ori se află un vapor gol într'un port în care contingentul a fost împlinit.

Carne există în Australia din abundență, deoarece calea de comunicație maritimă spre Anglia, fosta piață principală a cărnii de oaie și de vită din Australia, a fost interceptată de războiul pacific. Din acest motiv, carnea americană se trimite în Anglia. Un curent continuu de vapoare americane transportă oameni și armament în Australia, dar cea mai mare parte dintre aceste vapoare se întorc goale, deși ar putea aduce carne din Australia.

Politicienii guvernamentali din străinătate subminează moralul trupelor noastre. Acum nu e timpul pentru a plăti unui muncitor american 1000 de dolari pe lună pentru instalarea de cabluri electrice la aerodromul dela Accra, în timp ce soldații din armata Statelor Unite cari lucrează pe același aerodrom primesc numai 50 de dolari pe lună. Nu e acum vremea pentru a construi baze enorme ca cele din Eritreea, cu condiția că nu se vor trimite în străinătate decât muncitori din sin-

Eschimoșii și americanismul

Noi stabilim în străinătate salarii cari nu pot fi plătite în niciun caz de către forurile locale și autoritățile competente, bărbaților sau femeilor indigeni. Pretutindeni unde apare Corpul Excrocilor Americani (American Bondoggling Corps), se întâmplă acest lucru. Iar acest corp apare pretutindeni în lume. Autoritățile locale cari de fapt ar trebui să poarte răspunderea pentru pace și siguranță pe lungă durată, sunt date la o parte în aceste regiuni foarte îndepărtate de America. In felul acesta s'a produs chiar de pe acum o sciziune gravă între guvernele Națiunilor Unite.

De exemplu Eschimoșii din Labrador au trăit totdeauna din pescuit și din întinderea de curse pentru prinderea animalelor cu blănuri prețioase. In felul acesta, o familie de Eschimoși câștigă 8—10 dolari pe săptămână. Munca lor este productivă, iar viața lor în comun a fost totdeauna pașnică. Dar au venit excrocii americani. Ei au plătit acolo salarii de muncă atât de mari, și sume atât de mari pentru blănuri încât venitul familiei de Eschimoși a crescut deodată la 80 de dolari pe săptămână. Dacă un Eschimos câștigă în câteva zile mai mult decât era obișnuit să câștige într'o lună, atunci el încetează să mai lucreze. Oferta de blănuri a devenit imediat mai mică. Producția piscicolă a scăzut, iar Eschimoșii nu mai erau dispuși să lucreze la bazele aeriene americane. Pentru a face pe Eschimoși să reia lucrul, „excrocii" avură o ideie genială: Ei sporiră și mai mult prețurile pentru blănuri și pești precum și salariile. Ei făcură ca venitul Eschimoșilor să crească deodată la 120 de dolari pe săptămână. Aceasta a făcut ca în curând să se oprească definitiv orice întindere de curse pentru animale, orice pescuit și orice muncă. După aceasta, prețurile fură scăzute iarăși. Firește că Eschimoșii nu puteau înțelege acest fel de a proceda. In Labrador se întinse o nemulțumire gravă și avură loc turburări. Atunci oamenii de afaceri americani se adresară autorităților locale din Țara Nouă, cerându-le să liniștească pe Eschimoși. Ei spuneau: „Noi nu mai putem ține în frâu pe Eschimoși. Cârmuiți-i singuri. Noi cheltuim aici bani mulți."

Un războ de funcționari la partea sedentară

Pretutindeni unde Statele Unite ocupă țări, domnește acum aceiași zăpăceală printre diferitele autorități federale ca și în Statele Unite. Nimeni nu poate descoperi vreun sens în activitatea roiurilor de funcționari de stat americani cari apar pretutindeni în lume. Ei înșiși nu știu ce au de lucru, iar indigenii o știu și mai puțin. Ei duc tratative, independenți de ambasadori și miniștrii

Urmarea în pagina 11 →

Un fluerat răsună pe punte. *Maestrul șef cheamă garda liberă la adunare*
Foto (PK): Pletzuch, reporter de războ

AMERICA
țara promisiunilor

Urmare din pagina 8

dicate. Nu e acum vremea pentru a face jocul celor cari înșeală pe muncitori, cerând ca fiecare electrician specialist civil care lucrează la Alger mai mult decât timpul normal, să primească o leafă lunară tot atât de mare ca și a generalului Eisenhower.

Cum v'ați gândi D-voastră, dacă ați fi un soldat american din Africa de Nord sau din Eritreea? Acești soldați sunt de părerea că este o mare nedreptate faptul că guvernul Statelor Unite permite o speculă cu salariile în acest război. Ei de sigur nu rabdă nici ambiția politică a oamenilor cari fac să fie posibil acest lucru. Acești soldați se vor întoarce supărați și îndârjiți, și vor cere socoteală.

Planurile ciudate ale sistemului „American Better World-Order" înseamnă în definitiv că noi credem că putem rezolva toate problemele ori cu dolarii ori cu poliția. Acest lucru este tot atât de nechibzuit pe cât este de imposibil Rezultatul va fi la urmă numai sărăcirea Stetelor Unite însăși. In interiorul Statelor vom avea de a face cu cele mai mari dificultăți.

Trebue să procurăm ocazii de muncă pentru soldații reîntorși și pentru lucrătorii noștri de război. Trebue să lucrăm fără preget pentru a ne recâștiga solvabilitatea și pentru a ne reface de pe urma încordării extraordinare momentane a tuturor rezervelor de care dispunem. Numai în această privință ne găsim în fața celei mai mari probleme din istoria noastră. Noi nu vom fi în stare să ridicăm standardul de viață din China, din Uniunea Sovietică și al celor 400 de milioane de oameni săraciți din Europa, ori cât de mult ar fi de dorit aceasta. Nu există nicio posibilitate de succes pentru o încercare în acest sens. Trebue să se înceapă în sute de locuri și nu e voie să se înceteze lucrul nicăieri.

Există o limită de suportabilitate pentru erorile pe care le săvârșește America. Oamenii noștri de stat au făcut erori grave, căci altminteri n'ar fi trebuit să suferim atât de mult în epoca depresiunii. A doua serie de erori se referea la înarmările noastre, cari erau prea mici. Acum oamenii noștri de stat fac erori noi, deoarece ei vor să încarce pe Americani cu poveri de dimensiuni astronomice ale lumii întregi.

Patru libertăți pe care Statele Unite nu le pot garanta

Noi Americanii nu putem da lumii următoarele:

1. Noi nu putem garanta lumii libertatea gândirii și a cuvântului.
2. Noi nu putem garanta lumii libertatea religioasă.
3. Noi nu putem face ca lumea să fie ferită de lipsă.
4. Noi n'avem posibilitatea de a impune în lume liberarea de orice frică

Este absurdă întreaga concepție care spune că noi am putea da lumii cele patru „libertăți" sau că am putea umple lumea de aceste patru libertăți. Această concepție nu e idealism, ci pur și simplu o tragere pe sfoară politică (political buncombe), cum a și recunoscut străinătatea. Să luăm doar câteva chestiuni, anume cele privitoare la modul cum vrem să impunem „libertatea de a scăpa de lipsă".

Politicienii fiecărei țări de pe glob ar începe cu noi un concurs de tragere a funiei, pentru a realiza pentru ei cea mai mare parte din planul internațional-american de lucrări de refacere. S'ar naște același aspect ca și înainte de război, când primarii americani din toate orașele își întinseseră corturile la Washington pentru a obține cât mai multe comenzi de lucrări de refacere în cadrul procurării posibilităților de muncă. Așa dar, noi vrem să garantăm „libertatea de a scăpa de mizerie" pentru cel puțin un miliard de oameni. Cei mai mulți dintre acești oameni trăiesc în condițiunile cele mai primitive. 400 de milioane dintre ei sunt Europeni. 130 de milioane de Americani nu sunt însă în stare să realizeze aceasta.

De aceea, promisiunile Statelor Unite sunt fără îndoială fantastice. Ele se fac într'o vreme în care populația lumii întregi urmează să fie convinsă să creadă în noi, — în ceeace spunem, în ceeace facem, și în ceeace vrem să facem. Prin promisiuni exagerate și prin planuri ce nu se pot înfăptui ni ciodată, oamenii noștri competenți nu vor realiza decât faptul că din primul moment imaginabil, poporul american nu se va mai interesa de nimic din ceeace se află în afara zonei sale teritoriale de douăsprezece mile marine, — întocmai cum a fost cazul în ultimul război mondial.

Dacă ținem morțiș la direcția momentană, vom provoca decepția lumii întregi. Nu vom fi în stare să facem ceeace ar urma să facem după spusele conducătorilor noștri. De aceea vom face din prietenii noștri dușmani. Nimeni nu ne va mulțumi pentrucă mergem o bucată de drum, dar apoi renunțăm la totul, fiindcă suntem constrânși la aceasta de o revoluție din însuși sânul poporului nostru. Americanii își dau seama, încă de pe acum, că aceste programe sunt pe cât de naedevărate, pe atât de nesănătoase. Politicienii noștri cred că a spune ceva înseamnă același lucru ca și a face ceva, ca și cum beția de cuvinte ar fi capabilă să înlocuiască voința, conștiința și cultura.

Este indiscutabil că există o obligație de a ridica o lume mai bună. Dar aceasta nu depinde de dorințele noastre, ci numai de forțele noastre. Trebue să ne recunoaștem limitele proprii și să renunțăm la ideia lipsită de moderație că lumea s'ar putea reconstrui după planuri americane. De aceea, ajutorul pe care trebue să-l dăm după război trebue să fie limitat atât în timp, cât și în dolari. Politica noastră a internaționalismului exagerat este tot atât de primejdioasă și de destructivă ca și izolaționismul cu orizontul limitat.

Imaginea obișnuită. *Un grup de soldați germani din aviație pozează în fața fotografului de pe Acropole. Vânători de munte și soldați sosiți tocmai de curând în Grecia stau și privesc. Și ei vor să trimită acasă o fotografie ca amintire de pe ultimul front unde au fost trimiși*

IN FAȚA CULISELOR ACROPOLEI

Drumuri prea înguste. *O unitate de trupe SS o ia peste câmp pentru a face loc unei coloane a aviației care depășește o unitate motorizată a armatei. Diviziile deplasate ca întăriri în Balcani au avut de furcă pretutindeni cu drumurile proaste* Poto. (PK). Wiedemann, Mayr, reporteri de război

Sistemul Anaconda

Consideratiuni militare de Walter Kiaulehn

Lumea se află astăzi în fața faptului crud că războiul nu cruță nici femeile și nici copiii, ba că el urmărește câteodată chiar distrugerea lor. Autorul acestui articol, bine cunoscut cititorilor revistei „Signal", a cercetat origina acestei „strategii"

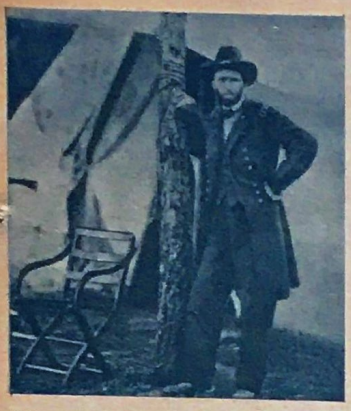

Ulisses S. Grant *este omul responsabil pentru morala de război introdusă de Statele Unite. Sistemul său, „grantismul", a devenit la urmă contribuția Americii la război*

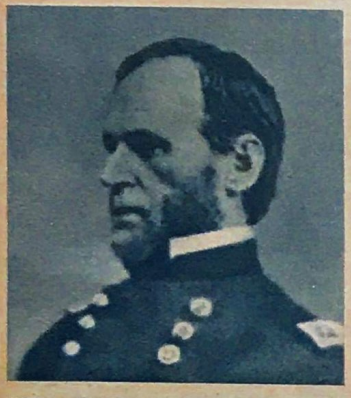

William T. Sherman, *inventatorul „strategiei lăcustelor". El s'a declarat pe față pentru războiul contra unui popor întreg. El își mânji onoarea de soldat pentrua obține „victoria"*

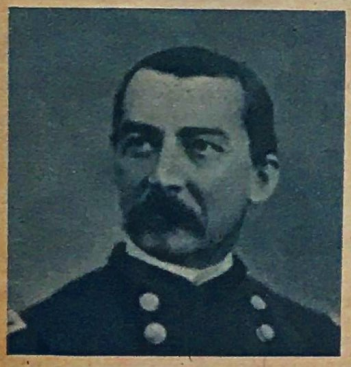

Philipp H. Sheridan *voia să fie și mai crud decât Sherman. Lozinca sa preferată era: „Până și ciorile trebue să-și aducă hrana singure". Idealul său era războiul contra civililor*

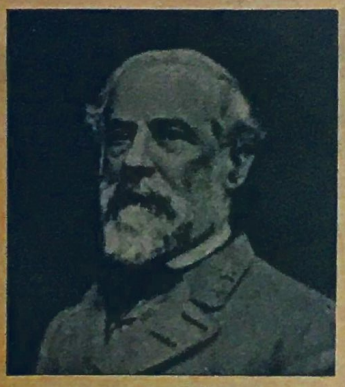

Robert E. Lee, *generalul „învins" al statelor din Sud. „Există lucruri pe care un gentleman nu le face." Această credință a învins pe Lee. Acest general a capitulat în fața unor criminali, iar nu în fața unor militari*

„Metoda noastră de război este diferită de cea din Europa. Noi nu luptăm împotriva unor armate străine, împotriva unui popor inamic; bătrâni și tineri, bogații ca și săracii, trebue să simtă mâna de fier a războiului tot așa ca și armatele organizate. In acest sens, campania mea prin Georgia a însemnat un succes admirabil."

Generalul Sherman către generalul Grant.
(La sfârșitul lunii Ianuarie 1865.)

Anul și autorul acestei scrisori trebue să pară lucruri extraordinare pentru orice European. Cum se poate ca un general american să scrie o astfel de monstruozitate, tocmai într'o vreme ca aceasta? Pe atunci, spiritele și inimale cele mai nobile din Europa se străduiau să moralizeze cât mai mult războiul.

Dar în America, generalul William Tecumseh Sherman, un bărbat în vârstă de 45 de ani din Ohio, fiul unui avocat descendent dintr'o familie engleză puritană, a născocit un nou sistem de război: războiul contra unui popor inamic, contra populației sale civile. Sherman este inventatorul strategiei lăcustelor. Doctrina sa ne spune: Unde am fost eu, a încetat războiul fiind că a încetat orice viață. Aceasta înseamnă nici mai mult nici mai puțin decât desființarea moralei în război.

Cruzimile marchizului de Sade și faptele lui Jack Spintecătorul n'au provocat niciodată sugestii în masă. In schimb, strategia lui Sherman a devenit o noțiune comună primită cu aclamații. După faptele sale îngrozitoare ca general, Sherman deveni comandantul șef al armatei Statelor Unite din America. Metoda sa a devenit idealul american. Ea a molipsit în primul rând lumea anglo-saxonă. La sfârșitul secolului trecut, Moltke a spus plin de bănuială că în războaiele viitoare nu vor mai lupta armatele, ci popoarele. In primul război mondial, Americanii nu mai avură prilejul de a prezenta Europenilor doctrina generalului Sherman al lor. Dar prima acțiune a lor în Europa în acest război, bombardamentul aerian asupra unor locașuri de cultură fără apărare, ne arată ce urmăresc ei de astă dată.

Strategia lui Sherman este strategia celor lipsiți de succese. Trebue să ne reamintim mereu de această afirmație ori de câte ori studiem metodele lui Sherman. Sherman era lipsit de succes, dar aceasta nu înseamnă că el era lipsit de talent. Soarta sa era de a trebui să lupte totdeauna împotriva unor adversari mai buni. Nu i-a fost dat niciodată să aibă succes contra unui inamic cu aceleași forțe. El lupta în majoritatea cazurilor împotriva unor adversari mai slabi, fiind învins prin arta lor militară superioară, desvoltată după exemple europene. Cel mai mare succes militar al lui Sherman, ocuparea orașului Atlanta, îl obținu nu prin merite personale, ci prin eroarea inamicului său. (Cel care se gândește prea repede, ar putea obiecta acum că succesul implică totdeauna o greșală din partea inamicului. Acest lucru nu e adevărat. Cei mai mari comandanți și-au obținut victoriile tocmai împotriva unor dușmani cari nu făcuseră greșeli).

In ordinul său de zi dat trupelor sale după ocuparea Atlantei, Sherman spune (8 Septembrie 1864): „Trebue să mărturisim că inamicul ni s'a opus cu dibăcie și tenacitate. La urmă, inamicul a făcut greșala de mult așteptată și trimise cavaleria în spatele nostru, prea departe pentru a putea fi rechemată." Prețul pentru această eroare a fost, după cum am spus, ocuparea Atlantei, capitala Georgiei. Generalul inamic evacuă orașul după ce își recunoscu greșala. Sherman nu mai găsi decât răniți cari nu mai puteau lupta. Acest om ambițios se sătură de succese atât de mizerabile. De aceea el continuă războiul după o idee pe care și-o băgase de mult în cap.

Sub pretextul desrobirii Negrilor

Se vorbește în această ședință despre așa numitul război de secesiune. Vechii Romani numeau „secessio" tendința spre independență, spre sciziune. Dar războiul de secesiune a statelor americane din Nord împotriva celor din Sud a eclipsat toate războaiele de acest fel din câte au existat vreodată în Europa. In aparență, acest război se dădea pentru desrobirea sclavilor. Nordul voia să redea libertatea scavilor negri din Sud. Rezultatul a fost că la sfârșitul războiului luptau 100.000 de Negri împotriva armatelor liberatorilor lor.

Dar să lăsăm la o parte antecedentele. Temperamentul și fanatismul religios au transformat acest război într'unul dintre cele mai crunte măceluri. Pe apă și pe uscat, războiul luă forme cu totul noi. Se utilizară mine terestre în număr mare și apărură pentru întâia oară și navele de război cuirasate. Istoricul elvețian Bircher spune în cartea sa „Der Krieg ohne Gnade": „Războiul armelor nu putea fi decisiv". Războiul nici n'a fost câștigat de statele din Nord decât după aplicarea strategiei lăcustelor, inventată de Sherman.

Sfârșitul Atlantei — al frumosului oraș de pe colinele Georgiei — era semnalul pentru începutul erei noi.

La 5 Septembrie 1854, Cogswell, comandantul Atlantei, numit de generalul Sherman, somă locuitorii Atlantei să părăsească orașul. Ordinul suna astfel: „Toate familiile locuitoare în Atlanta cari au membri bărbați în serviciul confederaților sau bărbați cari s'au dus spre Sud, vor evacua orașul în termen de cinci zile. Familiile vor fi lăsate să treacă spre Sud prin liniile frontului. Toți cetățenii din Nord cari nu fac parte din armată sau cari n'au permis dela generalii Sherman sau Thomas, vor părăsi orașul în același termen. Cel care va fi găsit în oraș mai târziu, va fi închis.

La început nimeni nu credea că acest ordin ar fi adevărat, căci în afară de Sherman nimeni nu-i cunoștea rostul. Cine putea oare bănui că acest ordin era cel dintâi pas pe un drum pe care nu mai călcase picior de om.

Și generalul Hood, adversarul lui Sherman, află în scris această măsură. In același timp se oferi un armistițiu. Hood răspunse: „Domnule general! am primit scrisoarea D-voastră de ieri, adusă de cetățenii Boll și Crew. In scrisoare îmi scrieți următoarele: „Interesul Uniunii este ca cetățenii din Atlanta să părăsească orașul. Pentru mine nu există o alegere, de aceea primesc propunerea unui armistițiu de zece zile, și vreau să dau sprijin după posibilități la transportarea cetățenilor din Atlanta spre Sud. Iar acum dați-mi voie să afirm că această măsură fără precedent întrece în cruzime căutată și calculată tot ce se cunoaște în întunecoasa istorie a tuturor războaielor. In numele lui Dumnezeu și al umanității protestez contra faptului că

Marele marș al lăcustelor. *Generalul Sherman trece în anii 1864-65 cu 60 000 de oameni prin Georgia și Carolina. El nu vrea să lupte, ci doar să distrugă locuințele și hrana populației civile. Astfel el îndeplinește „Planul Anaconda", iar statele din Sud capitulează în fața criminalului și a faptei sale. Orașe întregi (cu Atlanta) fură aruncate în aer. S'au distrus 100 000 de kmp de teren de cultură în mod sistematic, adică o suprafață mai mare decât întreaga Olanda și Belgia. (A se compara cu harta)*

D-voastră alungați dela vatră femei și copii dintr'o populație bravă."

Odată cu generalul Hood au protestat cetățenii din Atlanta.

Un document

Generalul Sherman răspunse cetățenilor cari au protestat, prin cuvinte foarte asemănătoare cu cele adresate generalului Hood. In lunga sa scrisoare de răspuns adresată cetățenilor din Atlanta, generalul Sherman scrie:

„Gentlemen!

Am primit scrisoarea D-voastră din 11 l. c. și rugămintea de a-mi revoca ordinul. Am citit cu atenție scrisoarea D-voastră și cred în toate suferințele cari vor rezulta din executarea ordinului. Si cu toate acestea nu-l revoc..."

Pentru a termina războiul, trebue să distrugem armata rebelilor cari s'au ridicat împotriva legii și constituției. Pentru a o distruge, trebue să pătrundem în locurile în care își fabrică armele și uneltele și își îngrămădesc rezervele. Atlanta nu poate fi în acelaș timp în serviciul războiului și să servească și ca loc sigur pentru familii. De aceea, de acum înainte nu va mai exista comerț, industrie și agricultură. In curând se va simți lipsa și va constrânge familiile să plece din oraș. De ce să nu plece ele mai bine acum, când s'au făcut toate pregătirile, și când se ușurează transportul, în loc să aștepte până când focul celor două armate să facă să reînvie scenele din luna trecută. Eu nu vă pot comunica planurile mele cele mai noi, dar voi nu puteți crede că armata va sta aici totdeauna nemișcată, iar eu vă pot spune că planurile mele fac necesară evacuarea noastră, pe care eu vreau să o ușurez acum în orice chip."

Ce e drept, exista un singur om căruia Sherman îi comunicase planurile. Acest om era generalul de divizie Grant, comandantul suprem al armatelor statelor de Nord. Sherman trimisese generalului Grant un curier cu o scrisoare foarte bine păzită. Era foarte periculos să se expedieze această scrisoare, dar Sherman trebui să o facă căci altminteri se expunea la pericolul de a fi defăimat. El căuta un om care să ia răspunderea asupra sa, iar generalul Grant luă această răspundere căci Sherman îi promisese victoria. Și tot atât de sigur după cum prin cele întâmplate Sherman a pus la cale uciderea președintelui Lincoln, tot așa de sigur este că el a pregătit scaunul prezidențial gol pentru amicul și tovarășul său de drum Grant. Prin „victoriile" lui Sherman, Grant deveni omul cel mai popular din America.

In scrisoarea sa, Sherman încă nu spunea totul căci altfel Grant, care își accentua cu plăcere creștinismul, tot s'ar fi speriat. Sherman nu spuse totul decât cu câteva săptămâni mai târziu, după ce s'au produs rezultatele nouei strategii și când generalul Grant, cuprins de beția victoriei, nu mai putea da înapoi, dacă nu voia să renunțe la victorii noi.

Strategia nepricepuților

Sherman spuse prin urmare că n'are niciun rost să se continue războiul în felul de până acum ca o campanie obișnuită. El spunea că în felul în care s'a dus până acum războiul, operațiunile au depins totdeauna de operațiunile inamicului. Fie că se înaintează sau se retrage armata, trebue să se țină seama totdeauna de inamic. Războiul nu se poate termina decât prin operațiuni surprinzătoare, iar operațiunile surprinzătoare nu se pot executa decât numai dacă inamicul este împiedecat să mențină în permanență contactul. El, Sherman, avea intenția de a dispare fără ca inamicul să-l poată urma. Țelul său este să reapară în mod surprinzător într'un alt loc.

Dar cum să scapi de urmărirea inamicului?

Răspunsul lui Sherman era că trebuia să se distrugă baza de aprovizionare a inamicului. Sherman spunea: Voi ruina țara economicește, așa că după mine nu va mai găsi de mâncare niciun soldat. Georgia cu capitala sa, Atlanta, era chiar pe atunci foarte slăbită prin război. De aceea, Sherman scrie următoarele lui Grant: „Până să putem repopula Georgia, n'are nicuun rost să o apărăm. Dar distrugerea totală a străzilor, clădirilor, populației și a resurselor sale militare este un lucru necesar. Incercarea de a apăra drumurile sale ne costă lunar o mie de oameni și nu ne dă niciun avantaj. Eu pot executa marșul" and make Georgia howl."

Grant rugă pe Sherman să se explice mai amănunțit, iar acesta îi răspunse:

„Hood poate pleca spre Kentucky și Tennessee, dar eu cred că el va fi constrâns să mă urmeze. In loc să fiu defensiv, voi fi ofensiv. In loc să ghicesc ce intenții are el, vreau să-l oblig să-mi ghicească el planurile mele. Diferența înseamnă în război 25 %. (In limbajul școlar, acesta este avantajul inițiativei). Eu mă pot duce spre Savannah, Charleston sau spre gurile fluviului Chattahoochee. Eu prefer să mă duc la mare prin Georgia, distrugând totul." „De aceea, dacă veți auzi că am plecat, trimiteți iscoade la Morris Island, Ossabaw Sound, Pensacola și Mobile Bay. Eu voi reapare pe undeva, și să mă credeți că pot ocupa orașele Macon, Milledgeville, Augusta, Savannah și să reapar în spatele Charlestonului, așa că îl pot înfometa. **Această operație nu e pur militară și strategică, dar ea va dovedi slăbiciunea Sudului.**"

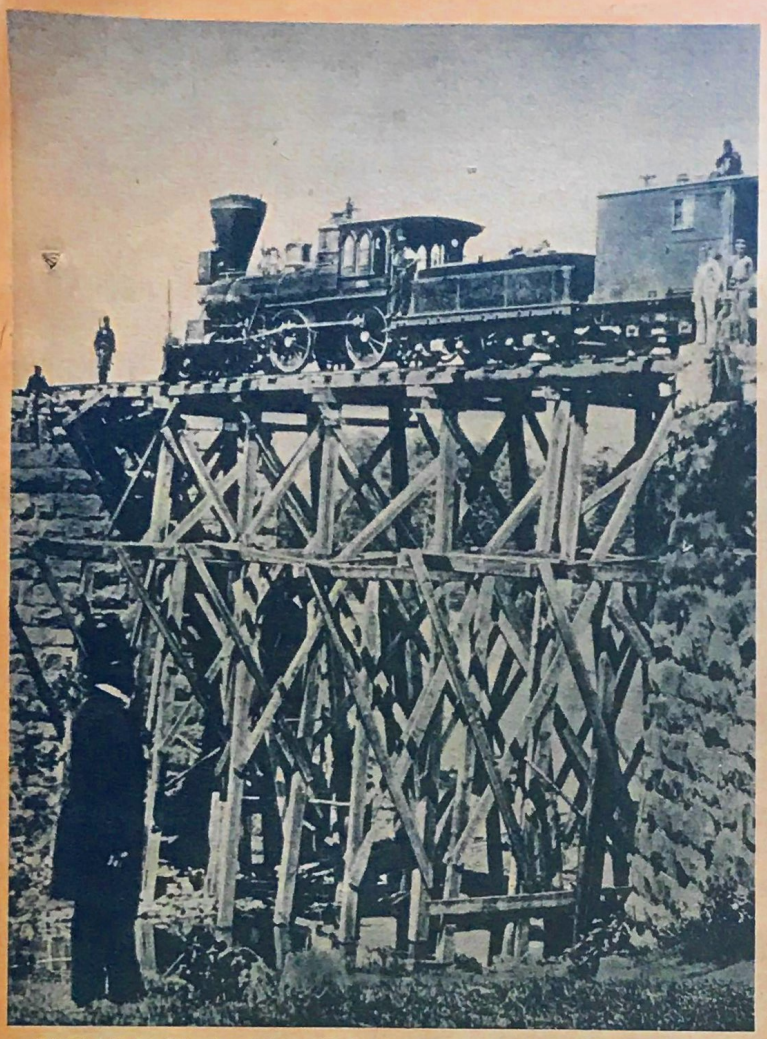

„Războiul fără milă". *Aceste fotografii s'au făcut acum 80 de ani. Pe atunci au inventat Americanii „războiul total", adică lupta contra civililor și a bunurilor. Distrugerile de căi ferate au cerut utilizarea în massă a geniștilor. Fața războiului total își arată pentru întâia oară trăsăturile îngrozitoare. Dar tot atunci s'a născut și forma modernă a reportajului de război. Fotografia de jos este cea dintâi fotografie cu o baterie care trage pe câmpul de luptă. Sguduitura gigantică a făcut ca fotografia să fie ștearsă*

Aceste două scrisori trebuesc citite cu atenție pentru a găsi adevăratele gânduri ale lui Sherman. Ele sunt scrise de un soldat, în limbajul soldatului către un alt soldat. Avem cazul unui soldat mai deștept care scrie superiorului său ceva mai prost. Fără a-l minți direct și pe față, el îi ascunde totuși intențiile, în limbajul de specialitate obișnuit amândorura. Pe de o parte, el se preface că vrea să fie defensiv și de aceea are nevoie de distrugerea Atlantei. El se preface că ar vrea să împiedice pe inamicul său să-l urmeze. Începând din antichitate, totdeauna a fost așa: Cel care se retrage distruge tot ce poate fi de folos pentru inamicul urmăritor. Sherman propune superiorilor săi această veche regulă a defensivei. Dar în scrisoarea sa următoare, el spune: „In loc să fiu defensiv, voi fi ofensiv, căci după doctrină, aceasta este avantajul inițiativei etc. Dacă vrea să fie ofensiv, de ce distruge el totul în înaintarea sa, nu ca un soldat normal, în retragerea sa? Adevărul este că Sherman vrea să fie ofensiv, dar nu vrea să fie ofensiv contra soldaților. El vrea să facă să urle de durere Georgia, dar nu armata georgiană de care se temea. El plănuia o crimă îndrăsneață, trădându-și intenția prin cuvintele: „Această operație nu e pur militară și strategică..."

Atlanta întreagă a sărit în aer

Totul se făcu după voința lui Sherman. Atlanta fu evacuată și distrusă după un plan elaborat cu grijă. Sherman comanda 60.000 de oameni, Armata avea provizii pentru 30 de zile. Așadar, ea n'avea nevoie de furaje. Sherman își împărți armata în patru corpuri și două aripi, făcându-le să mărșăluiască alături. Așadar, două corpuri mergeau totdeauna împreună, iar armata întreagă în patru coloane, trecând prin țară, flancați de cavalerie și de baterii călărețe. Comandantul lor era generalul Kil Patrik. Dela el provine ordinul: Numai ruinele fostelor case vor putea să arate generațiilor viitoare că pe aici au trecut călărețiî lui Kil Patrik!

La 14 Noembrie 1864 se pusese în marș și ultimul om din armata lui Sherman; doar detașamentul de distrugere se mai afla în orașul pustiit. Sherman trimise o ultimă telegramă la Washington — „All is well" — apoi sări în aer și oficiul telegrafic, și pe urmă întreaga Atlantă. Sherman cu cei 60.000 de oameni ai săi deveniseră invizibili și pentru Washington.

La mijlocul lunii Decembrie, armata fantomă reapăru la Savannah. Cei 60.000 de oameni străbătuseră distanța de 350 km. dela Atlanta până la mare ca o vijelie. In urma lor târau o armată de Negri flămânzi de care nu putuseră scăpa, deoarece veniseră doar ca liberatori ai sclavilor.

Ei bine, acest marș era „capodopera" lui Sherman. Cu toate că el aprinsese pretutindeni bumbacul și cerealele, cu toate că distrusese morile și cu toate că hoardele sale nimiciseră nenumărate case, el tot mai păstra, de dragul lui Grant, aspectul fictiv al unei armate. In mod oficial, jaful era interzis. Abia la Carolina își lepădară trupele lui Sherman ultimele cătușe ale disciplinei și își pierdură numele de soldați.

Cu toate acestea, Sherman, acum după trecerea sa prin Georgia, își scrie scrisoarea către Grant, în care sunt cuprinse groaznicele cuvinte: „Noi nu luptăm împotriva unor armate străine, împotriva unui popor, inamic, bătrâni și tineri, bogații ca și săracii, trebue să simtă mâna de fier a războiului tot așa ca și armatele organizate. In acest sens, campania mea prin Georgia a însemnat un succes admirabil".

Un admirator al lui Sherman, G. W. Nicolls, în lucrarea sa „Story of the Great March" (1865, Londra), a dat o cifră. Armata lui Sherman a confiscat în marșul ei cereale și animale în valoare de 100 milioane de dolari. Trupele au putut consuma din acestea în valoare de 20 milioane de dolari. Restul fu distrus.

Această cifră nu cuprinde decât alimentele. Casele, drumurile și uneltele distruse n'au fost evaluate niciodată. „Succesul admirabil" încurajă și pe ceilalți generali. Sheridan, un general de cavalerie a lui Grant, a distrus numai în regiunea Rockingham County 100.000 de bushels de grâu, 50.000 bushel porumb, 6200 tone fân și 11.000 capete de animale mari și mici.

Chiar după ani de zile dela încheierea păcii, oamenii atât de bogați odinioară din statele sudice, umblau îmbrăcați în zdrențe.

Grant nu mai putea de bucurie când auzi vestea apariției lui Sherman. El îi trimise imediat un nou plan de război. Sherman trebuia să ia contact cu el cât mai repede, adică să treacă peste mare, pentru a asista pe Grant în lupta sa grea împotriva marelui general Lee al statelor din Sud și împotriva admirabilei și vitezei cavalerii a acestuia.

Grant nu înțelesese încă de ce era vorba. El credea că Sherman așteptă cu înfrigurare să dea lupta. Sherman nu voia să lupte. In cel mai bun caz,

e, nu lupta decât dacă nu exista altă soluție.

Sherman se îndepărtase sufletește de mult de ambițiile militare și de orice noțiune de onoare militară. El devenise un criminal care voia să obțină victoria pentru politica țării sale, cu orice preț din partea inamicului. Clausewitz spune: „Războiul este continuarea politicii cu alte mijloace." Sherman a interpretat această definiție astfel: „Războiul este continuarea politicii cu orice mijloc." Aceasta este îngrozitoarea originalitate a lui Sherman. El a transformat războiul dintr'un act de violență împotriva unei armate inamice, într'un act de violență împotriva unui popor inamic, și anume într'un act de violență totală. Dar și violența își are limita în legea morală. Sherman dispăruse cu armata sa întreagă după o chibzuire deplin conștientă. Departe de orice control și de orice protest, el dusese războiul dincolo de pragul care este pus și violenței, în zona crimei celei mai abjecte. Când a reapărut, căzu orașul Savannah, iar această cădere fu considerată de opinia publică drept un semn al vitejiei lui Sherman și al geniului său militar. Abia după încheierea păcii au aflat câțiva oameni ceeace se întâmplase în realitate în Georgia. Lumea nu se interesă prea mult de aceste lucruri, căci în Europa urmă războiul dintre Franța și Germania, și de altminteri propaganda americană avea grijă ca lumea să fie alimentată cu povestirile cele mai impresionante din Coliba lui moș Toma.

In perioada sa georgiană, Sherman nu îmbogățise istoria tacticii decât cu o singură invenție. Această invenție singură ar fi trebuit să fie suficientă pentru a exclude odată pentru totdeauna pe acest om din societatea gentlemenilor.

El puse să se îmbarce prizonieri de război pe trăsuri cari erau obligate să meargă înaintea trupelor sale. Dacă trăsurile săreau în aer Sherman știa că are în față un câmp de mine. La toate protestele contra tratamentului crud suferit de cei lipsiți de vreo posibilitate de apărare, Sherman răspunse cu răceala ironică ce-i caracterizează toate actele scrise.

Lui Grant, care îl aștepta zadarnic, Sherman îi adresă o scrisoare în care îi prezentă noul său plan. El nu voia să se întâlnească cu Grant trecând peste mare, cum i-o ceruse Grant, ci voia să treacă prin Carolina, pentru a distruge și această regiune cum distrusese Georgia. Ba, nu numai atât, ci cu mult mai crunt, cu mult mai vast, adică total. El scrie: „Nu încape îndoială că Jefferson Davies (președintele statelor din Sud) își ține poporul într'o bună disciplină, dar cred că încrederea în el este sguduită în Georgia, și va fi sguduită în curând și în Carolina de Sud. De altminteri, întreaga armată așteaptă cu ardoare clipa în care se va putea răzbuna pentru cele petrecute în Carolina de Sud. Mă cutremur când mă gândesc la soarta sa apropriată, dar știu că ea a meritat tot ce o așteaptă."

N'a mai fost om care să-și bată joc mai mult de sentimentele nobile ale

Pe aripile vântului . . .

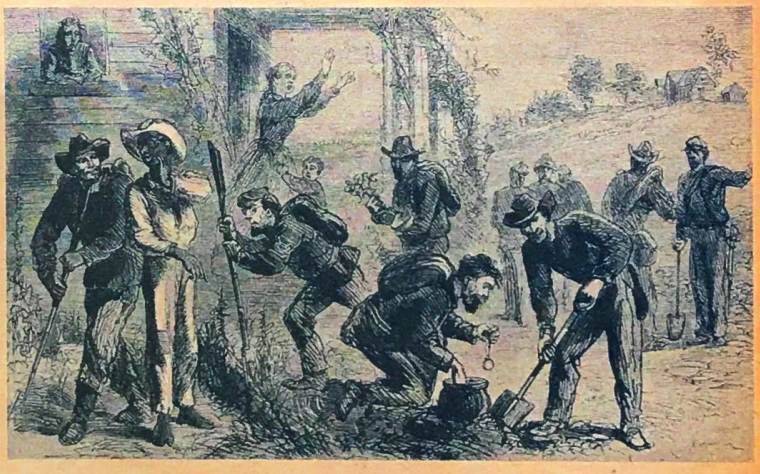

Soldații jefuitori din armata generalului Sherman se numeau „the bummer". Ei nu erau soldați decât doar cu numele. In realitate, Georgia și Carolina fură străbătute de 60000 asasini și incendiatori cari nu jefuiau numai ceeace puteau consuma singuri. „Se vor distruge drumurile, căi și poporul". Pe baza acestei instrucțiuni, ei ardeau tot ce găseau, ducând cu ei și animalele mici. Ambele figuri, cea de sus și cea de alături, sunt ilustrațiuni contimporane din cartea „Story of the Great March" (1865), scrisă de Nordamericanul Nichols. In această carte vedem prin prisma unui Nordamerican, iar nu din plângerile statelor de Sud, cruzimile primului război total. Romanul „Pe aripile vântului" al scriitoarei Mitchell se bazează pe astfel de izvoare. In Europa, această carte a fost un succes literar, acum câțiva ani. In statele sudice ale Statelor Unite, unde s'au petrecut atrocitățile din 1864-65 și unde nu au fost uitate cruzimile, romanul acesta a deslănțuit adevărate răscoale populare

Victima conpatrioților săi

Actorul Booth, un cetățean al statelor de Sud, a ucis într'o lojă de teatru pe Abraham Lincoln, președintele statelor de Nord. Prin această faptă Booth voia să lovească pe cel responsabil pentru atrocități. Dar Grant, adevăratul vinovat, se hotărîse în ultima clipă să nu se ducă la teatru

omului decât Sherman. „Cu sufletul cutremurat" dădu el ordinul de plecare armatei sale. Scriitorul militar elveţian Bircher, amintit mai sus, scrie în cartea sa „Krieg ohne Gnade" următoarele: „In instrucţiuni se spunea într'o ordine caracteristică: Drumurile, caii şi populaţia trebuesc nimicite."

Armata porneşte iarăşi în front larg, pe patru coloane. In urma ei era Georgia distrusă, iar în faţa ei bogata şi înfloritoarea Carolină. Niciun răzbunător nu putea urmări pe Sherman, căci n'avea cu ce să se hrănească. Sheridan spunea cu îngâmfare: „Până şi ciorile trebue să-şi aducă hrana singure."

Coloane înalte de foc se înălţau, anunţând apropierea cavalerilor Apocalipsului. Populaţia fugea din faţa armatei teroarei. Unele corpuri din statele de Sud încercară să se opună jefuitorilor, dar erau prea slabe. Sherman scrie următoarele în memoriile sale: „Incă înainte de a ieşi din Carolina de Sud, soldaţii se obişnuiseră atât de mult să distrugă totul în drumul lor, încât adeseaori casa în care mi aveam cartierul general începea să ardă chiar înainte de a fi ieşit din ea." Soldaţii lui Sherman spuneau râzând: „Noi nu jefuim, ci ne aprovizionăm doar!"

Lângă Chester, oamenii lui Sherman găsiră pe unul dintre ofiţerii lor şi şapte oameni cari fuseseră omoriţi de civili. Pe fiecare cadavru era prins un bileţel cu următoarea inscripţie:
„Moarte tuturor furajorilor!"

Un plan bine întocmit

Intr'un alt loc se găsiră douăzeci de cadavre cu aceeaşi inscripţie. Ca măsură represivă, Sherman puse să se împuşte 54 de soldaţi din statele de sud, făcuţi prizonieri pe câmpul de bătaie. Iată cum erau faptele sale militare!

Sherman scrise lui Grant aşa: „Planul meu este chibzuit atât de mult şi atât de bine de mine, încât el îmi apare limpede ca lumina zilei." Planul era într'adevăr limpede, iar în focul distrugerii, roadele se coc repede. Oraşele şi cetăţile de lângă mare capitulară rând pe rând. După cum prevăzuse el, Sherman nu mai trebuia să lupte, şi nici Grant nu mai trebuia să lupte.

Niciunul nu mai trebuia să lupte.

Marele şi viteazul general Lee puse pe mândrii săi cavaleri să descalece şi să capituleze.

Sherman scrisese odată unui general al Statelor de Sud: „Voi aţi început acest război din greşeală şi l-aţi continuat din mândrie". Acum mândria se apleacă în faţa recunoaşterii greşelii. Greşeala mândrilor aristocraţi din statele sudice era încrederea în regulele de joc obişnuite între oameni de onoare. Ei vor fi căzut pradă acestei greşeli deoarece nu puteau crede că bărbaţii — chiar dacă sunt duşmani — vor lupta contra femeilor, copiilor şi civililor.

Călăreţii din păşunile albastre ale Virginiei au râs când au aflat planul de război al statelor nordice. Acest plan se numea „Anaconda". Statele din Nord îşi botezaseră planul aşa după şarpele uriaş numit „anaconda", deoarece aveau de gând să prindă statele de sud într'o mare încleştare fără sgomot. Odată cu statele din Sud a râs pe atunci lumea întreagă, auzind despre planul Anaconda, despre ideia blocadei şi intenţia înfometării statelor din Sud. Planul părea a fi atât de copilăros, încât nimeni nu voia să-l ia în serios. Franţa credea pe atunci că va putea rămâne neutră. Nimeni nu va putea condamna acest optimism, căci nimeni nu ţinuse seama în raţionamentele sale de un om ca Sherman. Toţi ceilalţi, Grant, Lincoln şi alţii, sau înşelat cu planul Anaconda, numai Sherman nu. Cu instinctul pervertit al omului asocial, el simţise dela început marile posibilităţi ale planului. Ce e drept, el recunoscuse că planul anormal nu putea fi executat cu mijloace normale. Blocada fusese acceptată în dreptul internaţional, căci lumea se aştepta astfel la o umanizare a războiului. (Deaceea, lumea credea chiar şi mai târziu că războiul dintre statele de Nord şi de Sud ar fi fost o chestie destul de plăcută.) In dosul perdelei blocadei s'a comis marea crimă.

Ce voiau Statele Unite în realitate

Un lucru nu se va putea trece cu vederea din caracterul lui Sherman: îndrăzneala gândirii sale şi viclenia sa de vulpe. Când oamenii conducători ai statelor de Nord acceptaseră planul Anaconda, ei întinseseră degetul cel mic dracului. Ei voiau să învingă fără a trebui să facă sforţări. Incă de pe atunci, ei erau necinstiţi, şi de sigur a fi protestat cu indignare dacă li s'ar fi spus pe faţă acest lucru, în faţa lumii întregi. Dar Sherman recurse liniştit la crimă. Şiret ca ispititorul de pe muntele cel înalt, el arătă lui Grant victoria ca un pământ al făgăduinţii. Dar Grant nu era ca Hristos. El căzu în braţele ispititorului şi lăsă pe Sherman să trădeze morala războiului. („Căci şi războiul îşi are onoarea sa, marele motor al destinului uman". (Schiller.)

Vai, jocul era pus la cale într'un chip minunat! Când Lee a capitulat, Sherman insistă imediat să i se acorde condiţiuni din cele mai mărinimoase. El a făcut aceasta fiindcă nu voia să lupte şi fiindcă avea intenţia de a potoli dela început pe confederaţii revoltaţi din cauza jefuirii ţării lor, dându-le condiţiuni de armisiţiţiu cât mai blânde.

După ce s'a aflat capitularea lui Lee în lume, nimeni nu ştia încă ce se întâmplase. De aceea, când lumea a auzit despre mărinimoasele condiţiuni de armistiţiu ale lui Sherman şi Grant, îi aclamă pe aceştia ca pe nişte soldaţi geniali şi cavaleri. (Dar mai târziu, aceste condiţiuni bune au fost revocate.)

Insuşi Lincoln, care alergă la armatele sale victorioase, nu văzu decât pe Negrii liberaţi din sclavie, cari îl aclamau şi se prosternau adânc în faţa sa.

Când un om care cunoştea adevărul ce se ascundea în dosul victoriilor lui Sherman avertiză pe Lincoln să se ferească de un atentat, preşedintele spuse: „O crimă ca aceasta nu e compatibilă cu caracterul american!" Este o exclamaţie minunată, dar Lincoln nu ştia cât de îngrozitor mânjise Sherman caracterul american. In schimb, Grant o ştia.

In ziua de Vineri, 14 Aprilie 1865, Grant şi Lincoln erau invitaţi să asiste la reprezentarea comediei engleze „Vărul din America" la Groves Theater din Washington. Lincoln se duse la reprezentaţie, dar Grant se scuză în ultimul moment că nu putea veni. In timpul reprezentaţiei, printr'o uşă laterală a lojei preşedintelui intră frumosul dar netalentatul actor Booth, împuşcă pe Lincoln în ceafă şi sare pe scenă, strigând „Sic semper tyrannis", printre actorii înmărmuriţi de groază. Booth se împiedecă cu un pinten în drapelul dela loja preşedintelui şi îşi frânge piciorul. Apoi fuge călare, urmărit fiind de 1600 de călăreţi şi 500 de detectivi. Este prins într'o şură dela Rappanannock. Trage asupra urmăritorilor şi e împuşcat. Inainte de a muri, el roagă să se spună mamei sale că a murit pentru Statele de Sud.

După ce a trecut perioada de funcţiune a vicepreşedintelui Johnson, care era mereu în stare de ebrietate, şi care voia să spânzure pe Jefferson Davies, preşedintele Statelor de Sud, este ales preşedinte al Statelor Unite ale Americii de Nord „Marele" Grant.

Preşedintele Grant numeşte pe Sherman comandant suprem al armatei Americane.

Oclată cu Grant începe o nouă epocă americană. Este epoca corupţiei şi a ipocriziei publice. „Judecătorul Lynch" taie capetele Negrilor desrobiţi, aruncându-le plebei ca să joace footbal cu ele. Sistemul de înşelăciune şi corupţie inaugurat sub preşedinţia sa se numea „grantism". In mâna stângă se ţinea Biblia, iar cu cea dreaptă se jefuia aproapele. In noile state din Sud, principalele funcţiuni administrative se încredinţară numai membrilor partidului lui Grant din statele nordice. Corupţia funcţionarilor statului şi tendinţa lor de a jefui poporul chiar acolo unde nu l-ar fi putut jefui nici criminalii de meserie, a devenit atât de generală, încât nici chiar partidul lui Grant n'a mai îndrăznit să propună în anul 1876 realegerea „marelui om", cu toate că Grant se hotărîse în sfârşit să predea justiţiei pe câţiva dintre tovarăşii săi, funcţionari înalţi, ale căror matrapazlâcuri deveniseră prea evidente.

Au venit alţi preşedinţi, dar şi sub ei, America îşi urmă drumul început. Marele şarpe anaconda strangulă cu încetul tot ce era demn de cinste. In primul război mondial se văzu cât de mult se întinsese între timp sistemul „grantismului", devenind sistemul oficial al moralei statului. Atunci, în trecutul război mondial, s'a declarat blocada foametei împotriva Germaniei, lăsând să moară de foame copiii în pântecele mamelor, şi încercându-se apoi să se salveze copiii înfometaţi, dându-li-se grăsimi râncede. Sistemul se vede şi acum, când America jefueşte ţările în care intră, după cum a învăţat-o dela Sherman, vorbind în acelaşi timp de morală şi de respect în faţa comorilor de artă cari se distrug în acelaşi timp, văicărindu-se barbaria duşmanilor cei răi şi încercându-se „ofensiva" prin distrugerea oricărei urme de viaţă. Victoria despre care visează el este liniştea mormântului. Ei vor să dea drumul marelui şarpe anaconda şi asupra Europei.

Marele tăvălug de foc

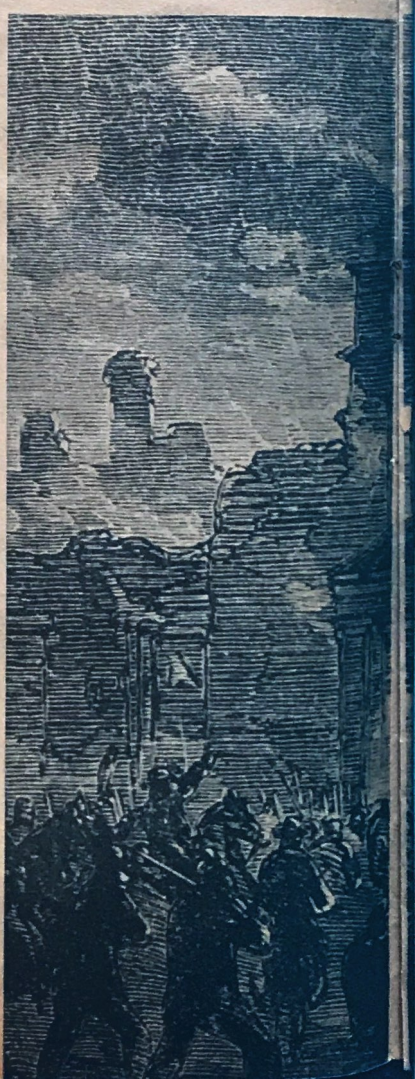

Două imagini contimporane, reprezintând campania de jaf și pârjol a generalului Sherman prin Georgia și Carolina. Sus: Orașul Atlanta după distrugere. Jos: Columbia arzând. Atlanta fu aruncată în aer, iar Columbia incendiată. La fel s'a întâmplat cu multe alte orașe și sate. „Numai ruinele fostelor locuințe vor arăta generațiunilor viitoare că pe aici au trecut călăreții lui Kil Patrik". Așa spunea ordinul unui general de cavalerie din armata lui Sherman către oamenii de sub comanda sa

Pelikan

Cerneală pentru toc rezervor
RENUMITĂ DIN 1889
GÜNTHER WAGNER HANNOVER

A doua concentrare a forțelor

Evenimente cari au determinat situația din Italia

Săptămânile trădării lui Badoglio au fost critice pentru apărarea continentului. Articolul de mai jos, scris pe baza unor evenimente trăite de către reporterul de război al revistei „Signal", d. Hubert Neumann, ne arată cum s'a făcut față acestei situațiuni

Când Germanii au evacuat Neapolul, atmosfera era ca după ducerea la bun sfârșit a unui lucru. Sub acoperișul de platani al străzii principale, coloanele oștirii se îndreptau spre Volturno. Timp de zile întregi, un praf gros cădea asupra porumbiștelor și asupra livezilor de măslini. La început veneau numai trenurile regimentare și avangărzile, apoi regimentele de transport și bateriile de proiectoare, urmate de tractoare cu material greu. Printre toți acești apăreau transmisioniștii cari își strângeau cablurile. In sfârșit apărură tunarii cu obuziere de câmp și cu alte guri de foc. Așa se continuă marșul până în seara din urmă, când veniră și grenadierii, și când tancurile „Tigru" ieșiră definitiv din marea neliniștită a caselor, părăsind orașul amărui și dulceag, murdar, strălucitor și plin de mizerie.

Totul se mișca fără grabă. Printre coloane domnea acea ordine firească care ia naștere când ies muncitorii din fabricile mari. Curentul de oameni se revărsa arbitrar, dar el se ducea tot mai departe fără să tălăzuiască. Când soarele ardea prea intens, ostașii poposeau sub cactee cari creșteau din stânci cu fructe roșii aprinse. Intinși la umbră, ei trăgeau cu ochiul la orizont, pentru a nu cădea pradă vreunui bombardier de vânătoare inamic. Dar altminteri fețele oamenilor erau netede și pline de spirit de inițiativă. Soldații fumau țigări luate dela Americani și observau jocul tainic al șopârlelor. Când se pornea din nou coloana de marș, caroseriile automobilelor Fiat, Lancia și Alfa Romeo se desprindeau multicolore din monotonia automobilelor de persoane și a camioanelor germane. Motoarele de fabricație italiană aveau un sunet mai subțire, și nimeni nu mergea pe jos, căci nu fusese lăsat un singur automobil în oraș, după cum nu se lăsase niciun obiect sau vreun depozit care să fi putut folosi inamicului. Pionierii nu uitaseră nimic. In fund se înălțau spre cer coloanele de fum ale distrugerilor, întunecând fumul Vezuviului. Iar când vânătorii de tancuri se instalaseră pe coline, exploziile izbucniră încă odată. Britanicii și Americanii înaintară pe dibuite printre focuri abia în timpul nopții, ca și cum ar intra într'o cursă.

Toată lumea știa că Germanii n'aveau nevoie să cedeze orașul Neapole. Diviziile lor s'ar fi putut menține, dacă ar fi fost nevoie. Orașul căzu fără constrângere.

Cine a câștigat repriza întâia?

In fiecare război au loc bătălii cari dau în vileag situația generală. Luptele din Sudul Italiei au acest caracter revelator. Din ele rezultă ceeace au realizat anglo-americanii și ceeace au împiedecat Germanii. In același timp, aceste lupte arată că în săptămânile de lupte din Calabria, dela Salerno și dela Foggia, au trebuit revizuite speculațiuni teoretice, cari timp de ani de zile au făcut parte din bagajul permament al strategiei continentale și amfibice. Cuvântul de ordine „cetatea Europei" își schimbă sfera. Dacă până atunci se presupusese că acest cuvânt ar însemna apărarea cu orice preț a tuturor coastelor, apoi deodată a trebuit să se schimbe această părere. Inamicul continentului reușise să pășească pe uscat. Armatele sale debarcate se menținură, în loc de a fi aruncate în apă. Dar ele au desamăgit cu toate acestea speranțele din Londra și New York, și cu atât mai mult comandamentul inamic. Cei de dincolo crezuseră ferm că o invazie reușită, împreună cu o scoatere din luptă a Italiei, ar apropia foarte mult decizia.

Dar în loc de aceasta, noaptea critică din 8 spre 9 Septembrie izbucnise fără ca statele majore ale celor două partide beligerante să se poată adapta la noile condițiuni. Ele trebuiau să acționeze. Trădarea săvârșită de Badoglio dădea Englezilor și Americanilor șanse extraordinare. Ei aveau deodată în mână cele mai bune atuuri. Pe atunci nu se afla decât un văl subțire de trupe germane pe marele teritoriu dela Po până în Sud. In orașele mari, de exemplu la Florența, nu era decât o gardă de cinci oameni la gară, și la fel era

Urmarea în pagina 23

Olympia
MAȘINI DE SCRIS DE BIROU
ȘI MAȘINI DE SCRIS PORTABILE
Mașinile de scris OLYMPIA sunt fabricate de Olympia Büromaschinenwerke AG., Erfurt.

Societatea de vânzare pentru România:
OLYMPIA MAȘINI DE BIROU S.A.R. BUCUREȘTI
Alte societăți de vânzare pentru mașinile Olympia: Amsterdam, Belgrad, Budapesta, Copenhaga, Madrid, Paris, Rio de Janeiro, Stockholm, Zagreb.
Reprezentanțe Olympia în toate orașele mari de pe glob.

IZ 113

A doua concentrare a forțelor

Urmare din pagina 18

și în porturi. Grupul de armate al mareșalului Kesselring trebuia să se aștepte la izolarea sa. Dar Englezii și Americanii au dat greș; ei ezitară să plătească prețul mare și sângeros al unei lupte îndrăznețe, ori nu puteau face față misiunii ivite atât de repede. Este probabil că ei au neglijat mai ales puterea combativă a trupelor germane. In schimb, comandamentul german săvârși o faptă strălucită. Părăsit de foștii aliați, comandamentul german a fost în stare ca în timp de 12 ore să arunce până la Livorno rezervele sale dela Brenner și dela Sud de Brenner, să dezarmeze pe Italienii revoltați și să provoace o surpriză îngrozitoare pentru inamic la Salerno. Adolf Hitler se dovedi stăpân pe situație.

In această noapte fantomatică de Septembrie, în care lumea stătea uimită și în care adepții lui Badoglio puseră să se tragă clopotele și se îmbătară, Germanii câștigară prima repriză a luptei pentru Italia. Iar începând din ceasurile dela amiaza dogoritoare a zilei următoare, când trupele germane dețineau pozițiile principale și, când vânătorii parașutiști porniră la atac contra Romei, operațiunile se desfășurară după un plan nou, născut din împrejurări, un plan în care va apare la timpul său numele mareșalului Rommel.

Liniile generale ale acestei combinațiuni erau cunoscute unităților cari au evacuat Neapolul. Inamicul urma să primească orașul, ba el urma să primească și mai mult teren, dar orice kilometru pătrat din mâinile Germanilor trebuia să-i sporească dificultățile. Era nevoie de decizii energice pentru a obține acest rezultat, dar aceste decizii trebuiau luate. Efectul se produse repede. Faptul că Englezii și Americanii veniră din urmă încet până la Volturno și că acolo se lăsară legați atâta timp de ariergărzile noastre, dovedește că pretinsa victorie dela Neapole i-a costat mult tonaj. Și a costat și mai costă nu numai tonaj. Acestea sunt argumentele germane ale anului 1943. După campania din Franța ele n'ar fi fost posibile. Faptul că ele sunt valabile acum, aruncă o lumină asupra realismului. Inaltului Comandament German. El și-a corectat tacit punctul de vedere că Europa ar trebui apărată la coastele sale. Inaltul Comandament și-a pus în joc în momentul potrivit cea mai importantă rezervă a sa: avantajul terenului cucerit.

Fără aliați

In anumite magazine dintre Neapole și Capua se vedeau încă portretele lui Victor Emanuel de Savoia. Se uitase pur și simplu să se scoată tablourile. Proprietarii magazinelor nu voiau să-și manifeste în niciun caz astfel părerea politică. In aceste părți ale Italiei, populația trăia totdeauna mai mult din sentiment decât din rațiune, așa că nu era de mirare faptul că poporul dela Sud de Roma își pierduse orice atitudine politică dela 25 Iulie încoace, din ziua înlăturării lui Mussolini. Această populație plutea ca lemnele în voia valurilor, printre fronturi.

Era în zilele în care se constituia guvernul republican al Ducelui. Informațiunile despre programul său și despre primele măsuri ale sale pătrundeau prin radio. Apelurile lui Mussolini aveau aici un efect de parcă ar fi fost foarte îndepărtate. Mai era oare posibil să se oprească prăbușirea acestui popor înșelat înlăuntru și afară? Unii Italieni se solidarizară cu Germanii. Ei se duseră cu vehiculele lor până la cea mai apropiată gară și plecară spre Nord. Dar mulțimea rămase pe loc și se resemnă.

Trebue să te duci în provinciile din Italia centrală și superioară, pentru a recunoaște că această impresie este prematură. Acolo îți dai seama mai clar de faptul că republica fascistă este pe calea de a deveni o realitate. Ea se străduește să ferească țara sa de blestemul de a fi teritoriu ocupat și se concentrează în direcția utilizării din nou a Italiei ca putere aliată. Partea poporului care se gândește mai obiectiv își dă seama ce înseamnă pentru prestigiul istoric al națiunii o identificare cu atitudinea lipsită de onoare a dinastiei. Guvernul din exil n'are nimic de așteptat din partea acestui grup care nu se compune numai din vechi fasciști. Acest grup vede în Mussolini, mai mult decât acum 21 de ani, instrumentul unui destin patriotic. In orașele Umbriei și ale Toscanei, în Liguria și în Veneția s'au format iarăși cadre cari dau ajutor armatei direct sau indirect Germanilor. Iau naștere noi divizii de miliții și se recrutează batalioane de muncitori. Din marea cameră de lucru a lui Mussolini, situată în etajul de sus al unei vile împodobită în maniera stilului tineresc pornesc iarăși impulsuri.

Așa se lichidează urmările trădării în teritoriile cari sunt importante pentru lupta Europei contra puterilor insulare și transoceanice. Războiul aerian terorist nu le evită, dar rezultatele sale efective nu se deosebesc de rezultatele pe care le obține în raid. Flăcările mistuesc orașe situate în fruntea clasamentului turistic internațional, — dar războiul se continuă.

Diviziile de elită stau gata

Atașatul militar japonez, cu prilejul unei vizite pe care a făcut-o la cartierul general am mareșalului Rommel, a întrebat care va fi desfășurarea probabilă a unei operațiuni anglo-americane contra coastei Italiei de Nord. Mareșalul Rommel se uită la atașatul militar și răspunse: „Doar de asta sunt eu acum aici." Această propoziție nu cuprindea niciun element de vanitate. Ea exprima doar ceeace s'a schimbat dela 8 Septembrie încoace.

Poziția europeană din peninsula apenină s'a lămurit. Un singur comandament suprem stăpânește spațiul sensibil, iar acest comandament n'a lăsat să treacă nicio zi și nicio noapte pentru a spori forța defensivă mobilă și imobilă. Punctele nevralgice ale coastei au alt aspect decât pe vremea în care ofițerii de stat major ai emigratului general Ambrosio erau reponsabili pentru fortificațiuni. In dosul noilor obiecte s'au concentrat divizii de elită constituite din cel mai bun material uman. Valoarea combativă a armatelor germane din Italia este cu mult mai mare decât aceea a trupelor cari au putut fi prevăzute în același scop sub regimul lui Badoglio.

Peste tot pe unde se vorbește de medicamente, chimicale și reactivi, numele E. Merck se bucură de o prețuire deosebită.

E. Merck

DARMSTADT · FABRICĂ DE PRODUSE CHIMICE FONDATĂ ÎN 1827

MAUSER

Arme de vânătoare, de sport și de apărare

Mașini de adunat cu 10 clape și de contabilitate

Scule de măsurat de precizie

MAUSER

F. OLLERICH

S 22

MAUSER-WERKE A.-G. OBERNDORF/N.

Punctul cel mai slab al sănătății noastre

Acea parte a corpului nostru a cărui sănătate este mai mult amenințată decât a celorlalte organe, sunt dinții. Acest fapt îl dovedește uriașa răspândire a cariei, care poate fi desemnată ca o adevărată epidemie a întregului popor, deoarece mai bine de 90% ale poporului german suferă de carie. Cereți dela fabrica Chlorodont, Dresden N 6 broșura informativă „Gesundheit ist kein Zufall".

Chlorodont

tă cum se poate face îngrijirea eficace a dinților

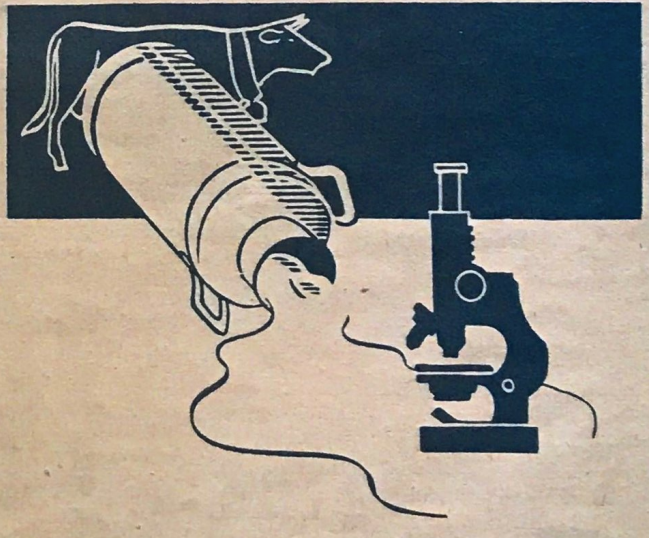

Numai laptele sănătos

dela vaci sănătoase se utilizează la fabricarea Milei-ului, luându-i-se smântâna și adăugându-i-se zer. Calitatea acestei materii alimentare este asigurată prin controluri severe.

Milei Alimentul care înlocuește perfect ouăle

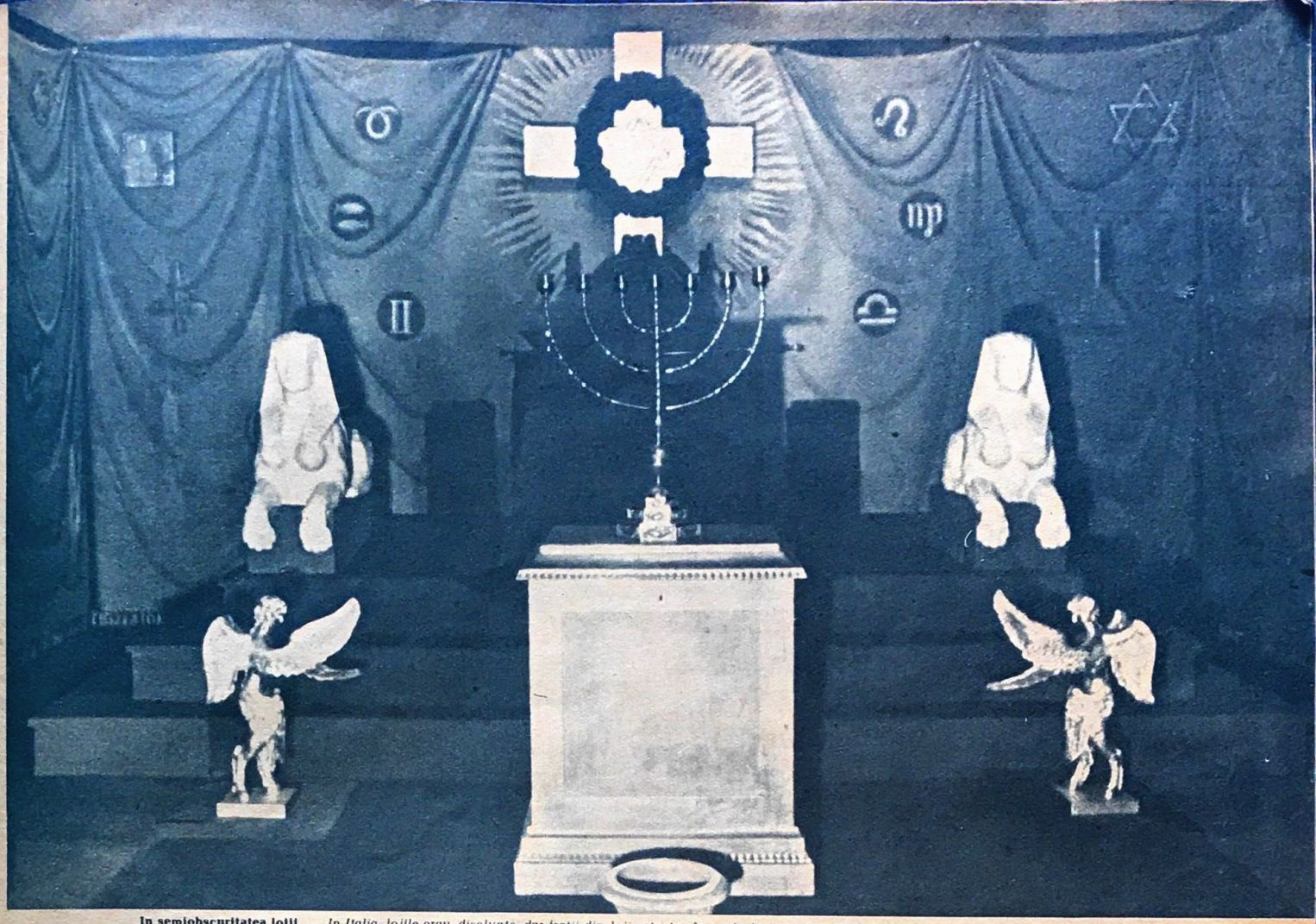

In semiobscuritatea lojii ... *In Italia, lojile erau disolvate, dar fraţii din loji aşteptau în contact secret momentul în care vor putea redobândi puterea*

„FRAŢI...“

DUPĂ CULISELE FRANC-MASONERIEI ITALIENE

In conspiraţia contra Italiei fasciste, francmasoneria a jucat un rol special. Publicăm aici un reportaj în această privinţă

Un om de stat italian care înainte de primul război mondial a jucat un rol de seamă în diplomaţia europeană, m'a asigurat că francmasoneria mondială nu a renunţat încă la jocul ei pentru a obţine puterea în Italia, cu tot fascismul. El mi-a spus că, întrucât îl priveşte pe el, se uita cu cea mai mare neîncredere la francmasoni, obişnuind să însărcineze cu misiuni deosebit de delicate numai pe funcţionarii despre care se ştie în mod incontestabil că n'au nicio obligaţie faţă de francmasonerie. Pe atunci, auzind această afirmaţie, eram cam neîncrezător. Dar acum s'a dovedit că n'aveam dreptate.

Amfitrionul meu mă asigură că francmasonii italieni ar fi supuşi marii loji pariziene, că ei exercită o influenţă nefastă asupra alegerilor din Cameră, că îndoctrinează pe miniştrii cari nu li se supun, că fac să se prăbuşească guverne întregi, că obţin numirea anumitor ambasadori şi miniştri plenipotenţiari obişnuiţi să lucreze după cum le dictează ambasadorul şi francmasonul-şef francez Barrère şi că au în mâna lor presa cea mai importantă. Că puterea „regelui neîncoronat“ al Italiei, a ambasadorului francez din palatul Farnese, e cu mult mai mare decât puterea adevăratului rege, cu toate că şi acesta s'a dedicat cu trup şi suflet francmasoneriei.

De aceea bine s'a făcut să se controleze îndeletnicirile francmasonilor şi să se ia măsuri de apărare împotriva machinaţiunilor lor, dacă nu se prefera să se urmeze exemplul acelui hotelier din Capri, care fu zăpăcit atât de mult de camorrişti până a intrat şi el în Camorra. Această întâmplare are următoarea poveste: Intr'o bună zi, hotelierul întâlni pe insulă o prinţesă care de ani de zile obişnuia să-şi petreacă lunile de iarnă în casa sa. Intrebându-o de ce n'a tras la hotelul lui de astă dată, prinţesa îi răspunse că ea comandase telegrafic apartamentul princiar, dar că a primit dela hotelier răspunsul că din păcate toate apartamentele din casa sa sunt ocupate şi că de aceea îi recomandă hotelul X. Aceasta înseamnă că cei din Camorra voiau să se răzbune asupra hotelierului pentru faptul că el nu le plătea tribut, executând înşelăciunea cu ajutorul unui telegrafist din banda lor.

Iar sfârşitul povestei? Foarte simplu: hotelierul plăti organizaţiei Camorra o cotizaţie şi fu lăsat în pace.

Ceeace s'a întâmplat aici în cadrul Camorrei se putea întâmpla tot atât de bine şi în cadrul francmason. Intr'adevăr şi francmasonii se serveau exact de aceleaşi mijloace.

Imi amintesc de o convorbire telefonică pe care voia să o ducă odată Papa Piu al X-lea cu surorile sale cari îşi făceau vilegiatura la Frascati. Oficiul poştal îl legă însă cu conducerea supremă a asociaţiei Giordano Bruno — atelierul principal al marii loji romane. Aşadar Papa fu nevoit să asculte injuriile cele mai josnice, până a preferat să pună jos receptorul.

Un alt caz pe care îl scoatem din uitare: In luna Mai 1915, înainte de declaraţia de război a Italiei, a avut loc o manifestaţie foarte agitată în fata palatului Caffarelli, sediul ambasadei germane. Plebea venise în păr, iar ziarele puse la cale de francmasoni, încercau să arate cititorilor lor credulii că vocea poporului ar fi „vox Dei“. Dar curând după aceasta, unul dintre manifestanţi se prezentă tocmai la portarul ambasadei germane pentru ... a-şi incasa cele zece lire, cari i se promisese pentru manifestaţie! Aşa a aflat reprezentanţa diplomatică germană din Roma că ambasadorul francez din palatul Farnese promisese să plătească demonstraţia contra Germaniei.

Cel care priveşte fără prejudecăţi mersul lucrurilor din Italia de astăzi, având experienţă suficientă pentru a deosebi clar binele de rău, acela nu poate scăpa din vedere mai ales un fapt: Francmasonii au trebuit să-şi închidă lojile. Ei îşi ascunseră grămezile de ordine şi decoraţii, panglici şi măşti cu care se prezentau la lucrările lojei, iar la prilejuri deosebit de importante chiar şi în public, pe străzi. Işi închiseră ziarele lojilor, dar nu-şi încetară activitatea nefastă. Ei puteau fi întâlniţi pretutindeni, ocupând posturi de miniştri şi generali, stând în toate oficiile şi ţinându-se unii de alţii ca scaiul.

La 28 Octombrie ei participară în mare număr la marşul asupra Romei executat de cămăşile negre. Un mare francmason îmi spuse: „Dacă mergem şi noi în marş nu ni se poate întâmpla nimic.“ Omul a avut în mare parte dreptate. Intr'adevăr, „fraţii“ ajungeau în acest mod la multe posturi de mare influenţă. Ei n'aveau nimic de pierdut după ce, recunoscând cu multă pricepere situaţia lucrurilor, au schimbat repede echerul cu mănunchiul de nuiele şi au salutat cu salutul roman autorităţile noi, fasciste.

In realitate, deocamdată lucrurile au rămas ca la început. Ce e drept, maimarii lojilor se retraseră de pe scenă, dar ei nu dispărură în uitare, cum s'ar putea crede.

Unealta no. 2. *Mareşalul Badoglio — cunoscut chiar din 1922 ca adversar al lui Mussolini — a primit din partea francmasoneriei rolul al doilea după Grandi, la prăbuşirea fascismului*

Vasta moştenire pe care a lăsat-o Ernesto Nathan, semi-evreul englez şi mare maestru al franc-masoneriei italiene, omul care cu ani de zile înainte de primul război mondial se cuibărise ca primar al cetăţii eterne în Capitoliu, întesând cu jidani toate funcţiunile, era prea puternică pentru a putea fi înlăturată de o singură trăsătură de condeiu fascistă.

Fascismul era antidemocratic. El declară război comuniştilor, închise lojile francmasonice şi pregăti legile rasiale. Cu toate acestea ni se pare că activitatea atât de binecuvântată în celelalte domenii, a fost prea puţin temeinică. In orice caz, problema francmasoneriei n'a fost rezolvată definitiv. Au existat prea multe excepţii, iar aceste excepţii au devenit aproape o regulă.

Cunoscând lucrurile, trebue să constatăm din păcate că mulţi fascişti n'au recunoscut clar primejdia în care se afla Italia şi la urma urmelor, cum s'a văzut în ultimul timp, însuşi partidul fascist. Cu alte cuvinte, fasciştii aveau prea mulţi francmasoni camuflaţi în rândurile lor. Pentru cei cari n'ar şti, amintim că aceasta nu s'a văzut decât abia după prăbuşirea lui Mussolini, căci tocmai elemente ca acestea îşi aruncară repede insignele fasciste, atăţând lumea contra Ducelui şi a aliaţilor.

Nu lipseau însă oamenii cu-scaun la cap, cari din când în când atrăgeau atenţia asupra unor primejdii ca acestea. Directorul ziarului roman „Il Tevere", Interlandi, a pus degetul pe rana deschisă şi a dovedit încă înainte de 25 Iunie 1943 că însuşi crainicul radiodifuziunii italiene era un francmason, având o purtare foarte suspectă în timpul citirii comunicatului militar italian. El îşi umfla vocea, apoi o cobora; îi plăceau pauzele artificiale şi îşi modula vocea dela do de sus până la registrele cele mai joase, aşa că fără să vrei trebuia să te convingi că acest om transmitea în cadrul simplu al comunicatului militar, informaţiuni secrete pentru inamic.

La 26 Iulie, la opt zile după această destăinuire, Interlandi era debarcat, şi odată cu el şi ziarul „Il Tevere" precum şi revista „Difesa della Razza", o revistă pentru protecţia rasei, condusă de Interlandi.

Fenomene asemănătoare s'au putut observa în Italia întreagă până şi în cele mai mici oraşele de provincie, cum ni s'a raportat de către martori oculari şi auditivi incontestabili. In Sicilia era organizaţia Maffia. La Neapole era Camorra, în serviciul francmasonilor. In alte părţi erau clicile acelor partide cari apărură din ascunzişurile lor peste noapte, numindu-se liberale, democratice sau comuniste, când în realitate nu erau decât nişte unelte docile ale francmasoneriei mondiale.

Lui Mussolini i se puseseră obstacole grele în cale. Giovanni Preziosi, unul dintre luptătorii sinceri contra francmasoneriei din Italia, a publicat încă acum câţiva ani documente din care a rezultat că Comitetul antifascist, întemeiat la Paris cu participarea „Marelui Orient", organizaţia centrală a francmasoneriei, a adoptat următoarea rezoluţie: „Fascismul trebue să cadă ori prin dispariţia Ducelui, ori trebue să obţină ca monarhia şi armata să se îndrepte contra lui, ori el trebue să fie înlăturat printr'un război pierdut."

In conformitate cu acest program, în primii ani ai fascismului, francmasonii au aranjat o serie de atentate contra Ducelui. Atentatele au dat greş. Dar Ducele nu putu împiedeca numirea în funcţiunea de şef al Marelui Stat Major a generalului Pietro Badoglio, despre care generalul Cadorna, cel mai cunoscut comandant italian din primul război mondial, a spus că este exponentul francmasoneriei în armată. Badoglio era responsabil atât pentru războiul din Grecia, cât şi pentru pregătirea războiului din deşertul Libiei. Războiul contra Greciei ar fi fost pierdut dacă Germania n'ar fi intervenit. Badoglio credea încă pe atunci că va putea provoca prăbuşirea fascismului printr'un sabotaj trădător al operaţiunilor din Balcani. Această încercare eşuă.

A eşuat şi cel de al doilea atentat pregătit de Badoglio în Africa, refuzându-se în mod sistematic în toamna anului 1940 întăririle necesare pentru mareşalul Graziani după începerea ofensivei sale spre Sidi El Barrani. Grazziani a constatat acest lucru pe atunci într'o scrisoare senzaţională adresată Ducelui, pe care Mussolini a publicat-o în ciuda împrejurărilor provocate de război. Prima ofensivă a lui Wavell, la sfârşitul anului 1940, n'ar fi fost încununată niciodată de succes, fără acest sabotaj sistematic al lui Badoglio, prin care s'a paralizat armata africană italiană. Dar planul lui Badoglio a dat greş şi de astă dată, căci mai târziu, în primăvara anului 1941, Corpul African German, putu restabili situaţia deşi dispunea de forţe slabe, alungând pe Wavell din Libia. Badoglio trebui să plece. Dar elementele francmasone sprijinite de rege din Marele Stat Major italian, de exemplu generalii Roatta şi Ambrosio, rămaseră la posturile lor.

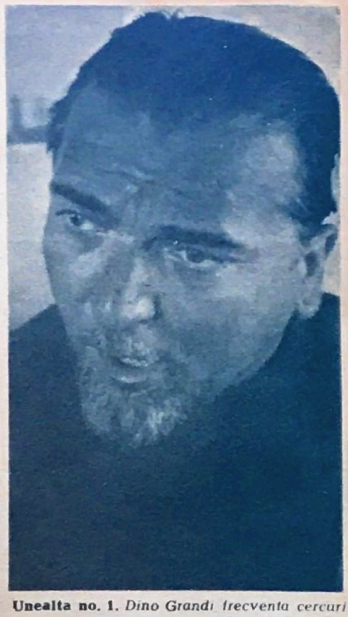

Unealta no. 1. *Dino Grandi frecventa cercuri francmasone ca ambasador la Londra. Mai târziu, francmasonii îl utilizară pentru scopurile lor, făcându-l să dispară apoi*

Complotul francmasonilor din jurul Curţii nu s'ar fi putut pune în aplicare, dacă aceştia n'ar fi izbutit să găsească chiar în rândurile fascismului o unealtă docilă a francmasoneriei, pe contele Grandi. Grandi luase contact cu francmasonii chiar ca ambassador italian la Londra. Rolul său obscur în zilele dinainte de şedinţa Marelui Consiliu Fascist din 25 Iulie a devenit cunoscut în general între timp. Ce e drept, el nu primi răsplata pe care o aşteptase. După ce iniţiase trădarea contra Ducelui, el fu dat la o parte fără considerare. Badoglio şi ceilalţi generali francmasoni vor suferi aceeaşi soartă, după dorinţa adevăraţilor patroni ai acţiunei de prăbuşire din Italia. Nici dinastiei nu-i va fi de vreun folos legătura sa cu francmasoneria, căci nici ea n'a fost decât o unealtă pentru scopurile cu mult mai îndepărtate ale conducerii secrete a francmasonilor italieni şi britanici.

Urmarea trădării pusă la cale de francmasoni este mizeria nesfârşită pentru poporul italian, războiul civil, disperarea şi anarhia. Aceste forţe cari acţionează în secret nu pot crea niciodată o nouă ordine pozitivă. Ele sunt orientate pur negativ şi supuse intereselor finanţelor şi capitalului anglo-american. Francmasoneria este o boală vicleană care apare pretudindeni unde a început slăbirea unui organism naţional. Nimic n'a fost mai caracteristic decât faptul că în Italia au sprijinit conspiraţia francmasonilor tocmai acele cercuri cari se împotriviseră din răsputeri la instaurarea unei ordini sociale drepte din partea fascismului. Cu toate acestea, conspiraţia francmasonilor n'a dat rezultatul scontat. Ea a descoperit doar locurile putrede provocate prin dualismul dinastiei şi al fascismului în Italia. Ea a arătat în special faptul că cea mai mare parte a nobilimii italiene şi a capitalului financiar aliat cu această nobilime, sunt duşmanii de moarte ai oricărei primeniri sociale adevărate.

Romanus

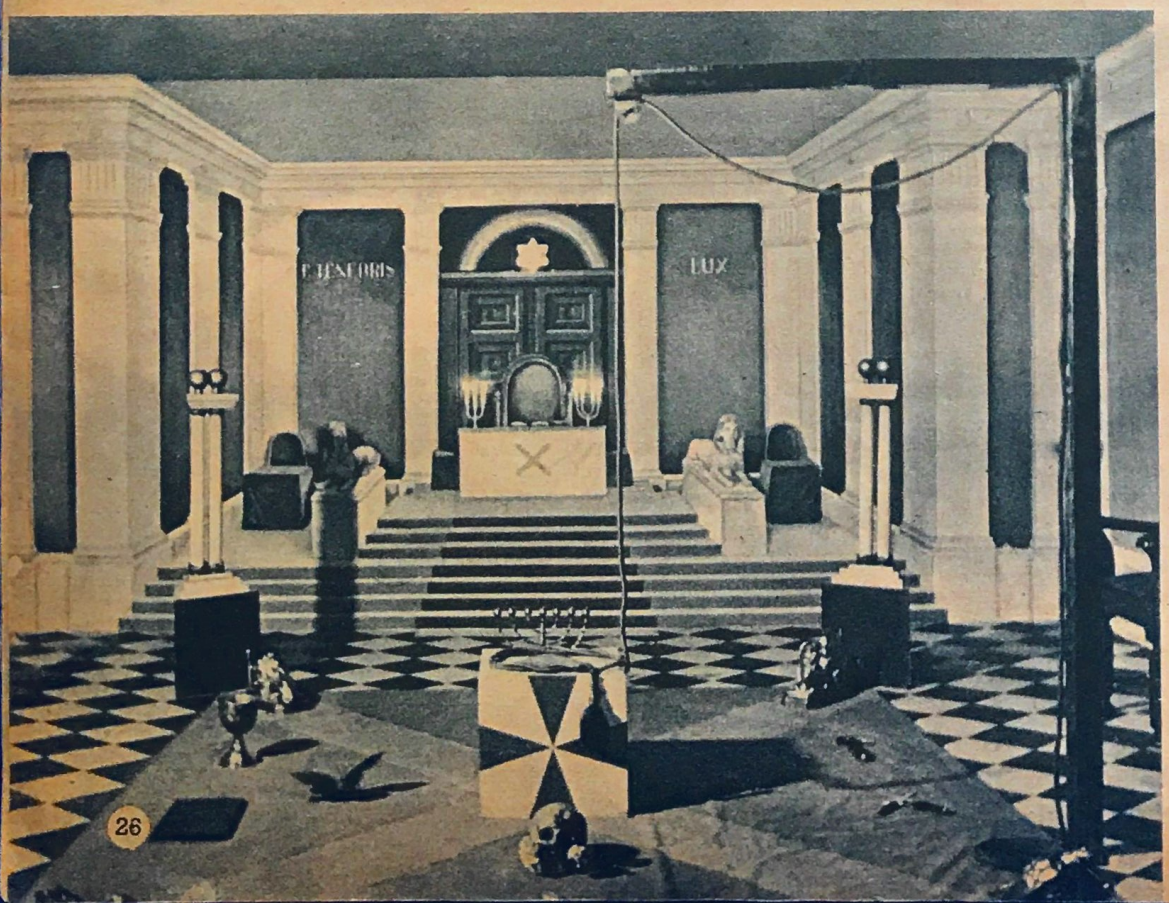

←

Depunerea jurământului sub spânzurătoare. *Începerea de cult o unei loji de maestru, cu spânzurătoarea simbolică. Francmasonul care urmeş să fie ridicat la gradul de maestru trebuia să facă de atâtea paşi să din poziţie rectangulară a picioarelor, spre simbolurile celor două-sprezece neamuri*

ALARMA

la artileria antiaeriană românească

Servanții tunurilor răspândite pretutindeni dealungul frontului și pe tot cuprinsul țării au parte de un serviciu greu, făcând paza contra avioanelor inamice. Într'adevăr, așteptatul neîntrerupt, gata de alarmă, cere mare sforțări psihice. Apărarea antiaeriană românească a dovedit că știe să facă față tuturor surprizelor inamice. Câteva fotografii luate la întâmplare în clipa cea mare în care s'a raportat apropierea unor avioane inamice au fost consacrate soldatului necunoscut din această armă specială. In aceste fotografii vedem cum intră în acțiune imediat artileria antiaeriană, după ce postul de observație a anunțat apropierea avioanelor inamice. Oamenii execută cu iuțeală și cu precizie toate mișcările necesare pentru a primi cu foc avioanele inamice.

Fotografiile (PK): Schulz, reporter de război

Postul de observație al unei baterii de artilerie antiaeriană a vânătorilor de munte români a descoperit avioane sovietice. El dă imediat alarma, învârtind manivela unei sirene

Sosise tocmai atunci poșta de acasă. Camarazii încep imediat să citească scrisorile și ziarele

La semnalul de alarmă toată lumea se repede la tun fără să se închisească prea mult de îmbrăcăminte

Învelișurile de camuflaj și protecție sunt scoase de pe tun din câteva mișcări

Cu telemetrul se măsoară coordonatele de tragere necesare

După ce oamenii și-au pus vestonul și casca de oțel, tunul e gata de foc

Kirsten Heiberg

joacă în filmele

"DIE SCHWARZE ROBE"
Berlin-Film

"LIEBESPREMIERE"
Terra

"DIE GOLDENE SPINNE"
Terra

Evenimentul: *Șapte autori din săptămâna teatrală dela Lipsca în jurul d-lui director general Schüler (la birou). Dela stânga la dreapta: Scriitorii Franz Hauptmann, Max*

CONCURUSUL MUZELOR

Opt premiere într'o săptămână

Impresiile pe care le oferă din abundență literatura, muzica și arta dramatică sunt cu atât mai profunde cu cât mai mult se simte fanatismul artistic care le-a smuls dintr'o epocă grea. Iată rezultatul remanent al acelei unice săptămâni de artă dramatică din Lipsca, cu opt premiere, la care au fost reprezentate toate formele dramatice, dela comedia de societate până la drama istorică, dela opera melodioasă populară până la incursiunea îndrăzneață spre posibilitățile neîncercate ale scenei muzicale, toate formele piesei de teatru erau reprezentate.

Din marele trecut german, Hans Schwarz a evocat pe blondul împărat saxon Otto al II-lea, soțul principesei bizantine Teofana care din palatul său din Magdeburg pleacă în Italia, căzând pradă chemărilor Sudului. Franz Hauptmann a plăsmuit în legendă, epoca întunecată a războiului de 30 de ani. In strălucirea războinică a taberei era Wallenstein, ca un stăpân energic deasupra mizeriei țării pustiite, deasupra disperării țăranilor și cetățenilor, un plănuitor și calculator îndrăzneț care e înfrânt de lipsa de moderație a voinței sale. Max Narbeshuber a schițat o caricatură a eroismului în Don Quichote, așezând pe fantastul palid într'o lume sudică plină de viață, într'o comedie care avea caractere calderoniene și shakespeariene. Delicata comedie din jurul reginei ielelor, a Titaniei, care vine printre oameni pentru a cunoaște iubirea, s'a petrecut între vis și realitate, așa cum a creat-o Friedrich Schreyvogl. Josef Maria Frank și Herybert Menzel au rămas cu totul în mijlocul realității, primul construindu-și piesa în jurul biroului unui avocat de divorțuri, iar cel de al doilea făcând o satiră politică a imperialismului american dintr'un episod din primul război mondial.

Tot în lumea basmelor ne-a condus opera „Das kalte Herz" de Norbert Schultze, împletind oamenii și fantomele Pădurii Negre într'o acțiune de vis brodat pe melodii. Carl Orff își continuă drumul propriu, început cu „Carmina Burana". Cântecele de dragoste ale lui Catull l-au însuflețit pentru a scrie o piesă în limba latină, cu coruri, ritmuri de instrumente de lovire și coreografie, pentru a serba nefericita iubire a poetului față de necredincioasa sa Lesbia. Mai ales aici, unde elementele originale ale jocului, cuvintelor, muzicii și dansului apar într'o ordine nouă, această săptămână teatrală care cu cele opt premiere ale sale în cel de al cincilea an al războiului, a constituit o dovadă de forța neînfrântă a spiritului artistic, a devenit în același timp o promisiune care a prezis o nouă evoluție creatoare a teatrului german pentru viitor.

Narbeshuber, Hans Schwarz, Josef Maria Frank, Friedrich Schreyvogl, Karl E. Walter, Herybert Menzel și compozitorul operei de basme „Das kalte Herz", Norbert Schultze

Atmosferă de repetiție! *La pupitru, d. Carl Orff, compozitoul operei „Carmina Catulli", în dreapta d-lui Carl Orff regisorul d. prof. Niedecken-Gebhardt, în stânga maestra de balet Tatjana Gsovsky, în spate directorul și balerina Mary Wigman*

Fanlezii în catifea și mătase. *Pentru săptămâna de premieră a fost nevoie de 657 de costume. Dintre acestea 202 costume au trebuit confecționate din nou. Numai pentru o rochie a Teofanei s'a utilizat 15 metri de catifea, iar pentru balet 75 metri de chiffon*

Limbajul gesturilor. *Catull respinge ademenirile curtezanelor romane. O scenă din noua operă coreografică a d-lui Carl Orff, în care e vorba de iubirea tragică a poetului roman față de Lesbia d.Carl Orff continuă cu succes prin opera „Carmina Catulli", linia începută cu „Carmina Burana"*

Farmecul elementului de comediant *trăiește în comedia lui Friedrich Schreyvogl despre Titania, regina ielelor (Valeria Steinmann) care a pătruns în lumea oamenilor pentru a cunoaște iubirea*

Grație și demnitate în drama istorică. *Otto al II-lea cu soția sa Teofana (stânga) și mama sa Adelheid, principalele personaje ale dramei imperiale din marele trecut german. Autorul este d. Hans Schwarz (Raimund Bucher, Erna Korhel, Ingeborg Werzlau).* ↓

PEREȚI PREȚIOȘI...

Despre picturile murale

Pictura murală trăiește și înflorește, decade și se pierde odată cu spiritul arhitectonic al unei epoci. Cauza și efectul nu sunt aici fără simbol în cauză: în chimia picturii frescelor. Culorile pe care le aplică pictorul „a fresco" pe peretele tencuit și văruit proaspăt, se leagă bine cu fondul lor, devenind una cu ele și rezistând astfel timp de veacuri.

Frescele exterioare au cele mai frumoase efecte în țările unde clima dăruește o mare bogăție de culori și un aer curat. In Egipt, în Grecia și în Italia, pereții clădirilor luminoase au fost împodobiți încă de acum câteva mii de ani cu picturi în culori vii. In atmosfera limpede și diafană a țărilor alpine ne bucurăm văzând zugrăvelile de pe pereții caselor executate pe ici și colo de către jugravi necunoscuți, cu motive de figuri și ornamente. In acele regiuni a existat de secole o pictură murală țărănească și burgheză ca o tradiție de artă decorativă exercitată de meseriași.

Arta nu cunoaște aproape niciun mod de pictură în care condițiunile fizice, tehnice și creatoare să se concentreze atât de mult asupra artistului, cerându-i o legătură tot atât de intimă în priceperea sa picturală ca și fresca. Peretele trebue să fie tencuit și văruit de mai multe ori. Fondul picturii trebue ras de multe ori și netezit. Artistul trebue să cunoască temeinic chimia culorilor. Ideia picturii trebue să fie adaptată scopului clădirii, suprafeței, spațiului și mediului. Proiectul trebue pregătit cu grijă, iar executarea trebue începută și terminată cu precizie în părțile sale. Antichitatea, renașterea, barocul și rococoul au dat posterității prețioase mărturii ale picturii de fresce. Când în Europa occidentală monotonia cafenie și cenușie a imobilelor de raport străine de orice artă a uniformizat marile orașe, a dispărut orice loc pentru vechea artă.

Astăzi pictori talentați se străduesc pretutindeni să reînvie pictura murală a unor vremuri schimbate, pentru a acoperi iarăși pereții clădirilor publice și zidurile încăperilor fastuoase cu o podoabă plastică impozantă.

In artă, elementul suprem depinde totdeauna de personalitate. Deoarece stilul arhitectonic creează astăzi iarăși lumină și spațiu pentru pictura murală, poate că deceniile viitoare vor face să se nască iarăși talente artistice geniale cari vor continua seria marilor maeștri creatori de fresce, dintre cari nu citâm decât pe cei mai mari: Giotto, Michelangelo, Rafael, Durer, Holbein, Correggio, Marées, Cornelius, Schadow și Hodler.

→ **O frescă povestește istoria orașului.** *Pe o casă din fața primăriei e o frescă dela mijlocul secolului al XIX-lea, reprezentând pe „domnii din consiliul municipal". Pictorul a creat pe peretele zugrăvit al casei iluzia celor trei dimensiuni. Din punct de vedere artistic e o jucărie, care însă are un efect impresionant prin vioiciunea ilustrării și reprezentării.*

Lumea filmului trucat pe transparente

Din atelierul unui film desenat german

Revista „Signal" prezintă aici (pe pagina în culori) o imagină ce pare a fi ciudată la prima vedere. Este o parte din executarea unui film desenat german. Scenariul reprezintă o scenă nocturnă pe o stradă. O pisică a sărit cu un salt îndrăzneț de pe acoperiș pe o lampă. Lampa oscilează repede în întunericul nopții, iar pisica se ține de ea cu frică. Cele două faze de mișcare extreme ale lămpii ce oscilează încoace și încolo sunt întrunite aici într'o singură imagină. Formatul neobișnuit al fondului are rostul de a da la fotografiere mereu o altă imagină care să urmeze mișcarea lămpii oscilante. Acest fond este pictat pe hârtie. Pe deasupra au fost puse mai multe straturi de transparente, pe care sunt pictate lampa și pisica în poziții succesive variate. Prin acest truc cu transparentele ia naștere mișcarea. Dar pe cât de simplu par toate acestea la cinematograf, pe atât die anevoioasă este munca, desenul, pentru a reprezenta în film cea mai simplă mișcare. Tot așa după cum și menuetul cel mai grațios este proiectat și fixat de maestrul de balet în scriere coreografică, și desenatorul principal al unui film trucat fixează mișcările lămpii oscilante într'o schemă foarte precisă (A se vedea desenul de jos). De exemplu curba roșie continuă care începe în desen ia arcul inferior al lămpii ne arată că distanțele diferitelor faze la începutul mișcării oscilante sunt încă mici (în desen fazele 1—4), cum apoi devin mai mari dela fază la fază cu cât crește viteza mișcării (fazele 8—13) și cum se micșorează apoi iarăși cu cât scade amplitudinea mișcării (fazele 17—21). La fel ca și fiecare parte a lămpii din schema acestui desen, tot așa și fiecare parte mișcată a corpului pisicii, nasul, piciorul anterior stâng etc. își are itinerariul propriu. Spectatorul habar n'are de această muncă grea ce precede terminarsa oricărui film desenat. Dar în definitiv, spectatorul nici nu trebue să afle de această muncă grea. El n'are decât să guste plăcerea unei lumi ușoare și vesele pe care i—o dăruește filmul desenat.

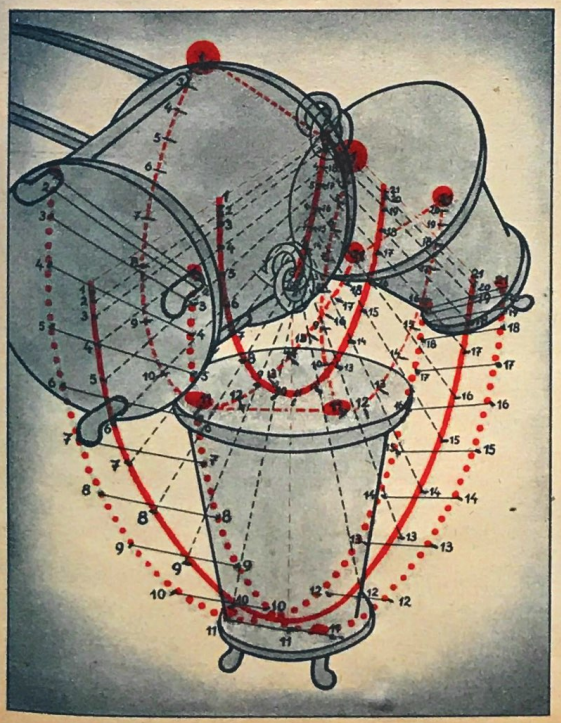

Vânzătoare într'un magazin *a fost tânăra Käte R., acum în vârstă de 22 de ani. Ea și-a exercitat profesiunea și în primii ani ai războiului. In cel de al patrulea an s'a înscris ca voluntară pentru serviciu auxiliar al armatei, când s'au prezentat tot mai multe femei la acest serviciu. Astăzi ea comandă o gardă, ca viitoare conducătoare*
Fotografia (PK): Conrad Weidenbaum, reporter de război

DIN TOATE PROFESIUNILE

La teleimprimeur, radio, telefonie și pretutindeni unde a fost posibil, auxiliarele transmisioniste și de comandament au luat locul soldaților cari luptă pe front, la armata de uscat, la marină și la aviație. Aceste auxiliare ale armatei și bravele surori dela Crucea Roșie au devenit de mult bune camarade ale soldaților. Aici este vorba desgre câteva dintre ele

Ajutoarele soldaților

Ca telefoniste și centraliste. *Una dintre ele a fost până acum modistă, cealaltă secretară, iar a treia croitoreasă. Astăzi ele trebue să asculte just și repede ceeace se comunică la telefon și să transmită imediat mesagiile. Serviciul este greu, dar și aceste femei și fete știu pentru ce lucrează: pentru lupta soldatului de pe front*

Fotografiile (PK). Reporterii de război Max-Ehlert, Lysiak și Doelfs

La telescriptor. *Aici se utilizează mai ales femei și fete cari sunt obișnuite de mai mult timp cu mașina de scris. Și aceste fete au uniforme frumoase. Iată-le aici în balatul de lucru cu vulturul german și cu semnul transmisiunilor pe mânecă*

În uniforma Crucii Roșii. *Sora Gertraude, originară din Berlin, a îngrijit cu multă tragere de inimă pe răniți în spitalele militare din Vest, din Sud și din Răsărit. Soțul ei este pe front, fiind medic maior. Ea este decorată cu Placheta Crimeei și cu Medalia Răsăritului*

Cu rigla şi cu compasul. *Rapoartele înregistrate de camarade despre avioanele inamice deasupra teritoriului Reichului şi teritoriului ocupat, sunt înregistrate pe o hartă de măsură. Aşa se determină precis itinerariul avioanelor inamice*

La postul de comandă al unei escadrile de vânătoare de noapte. *Fiecare raport este important aici. De transmiterea precisă a rapoartelor depinde exploatarea îngrijită a tuturor informaţiunilor din care rezultă aspectul general al situaţiei aeriene. Alarma aeriană ca şi semnalul de încetare depind de aceasta*

La manipulatorul telegrafic *se transmit radiogramele cari trebuesc să fie foarte precise, căci de sosirea lor la timp depind deciziuni din cele mai importante. Instrucţia îngrijită şi deplina concentrare asupra lucrărilor constitue bazele acestui serviciu plin de răspundere*

Supape pentru butelii de oţel

Supape drepte - Supape cu cot

pentru toate gazele condensate şi lichefiate

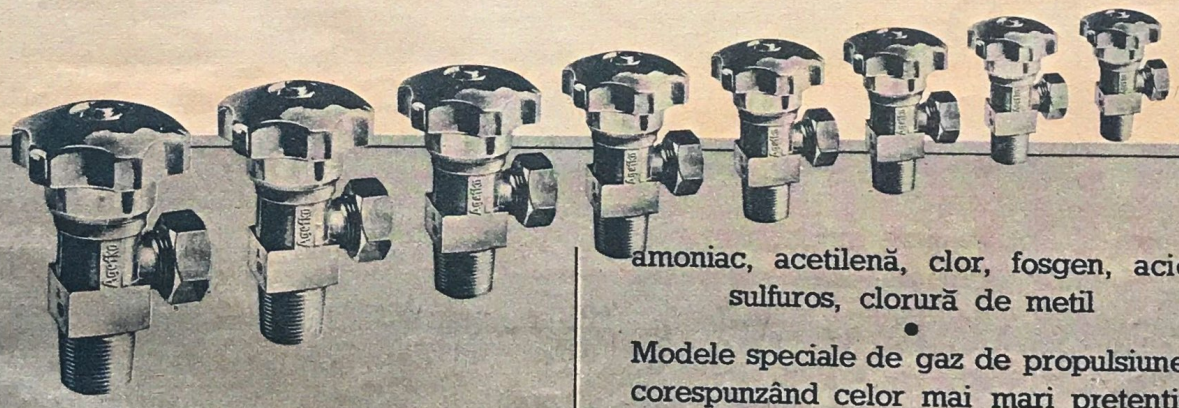

ca bioxid de carbon, oxigen, azot, gaze nobile, aer comprimat, hidrogen,

amoniac, acetilenă, clor, fosgen, acid sulfuros, clorură de metil

•

Modele speciale de gaz de propulsiune, corespunzând celor mai mari pretenţii, pentru gaz aerian, gaz de limpezire, **metan, propan, butan**

KOHLENSÄURE-INDUSTRIE

AKTIENGESELLSCHAFT

ABTEILUNG VENTIL-FABRIK · BERLIN W 62

50 ani de practică Execuţia perfectă şi construcţia cu totul adecvată scopului garantează în cea mai mare măsură randamentul şi siguranţa

Dela fier până la mătase

Realizările exportului german în război

D. dr. Walter Gravell, director în Statistische s Reichsamt, dă în cele de mai jos o privire generală obiectivă asupra situației comerțului exterior german în război. Activitatea acestui comerț este uimitoare, având în vedere extraordinara solicitare de astăzi a industriei pentru scopurile războiului. Ea constitue o dovadă pentru viitorul sănătos al unei economii europene în timp de pace

Înainte de izbucnirea acestui război, exportul german crescuse iarăși la un volum considerabil, după înfrângerea greutăților din anii grei ai crizei economice mondiale generale. În anul 1938, acest export era cu aproape 25 de procente superior mediei anuale minime realizată mai înainte. Acest export era rezultatul unei reorganizări conștiente și energice a relațiunilor comerciale germane cu străinătatea, pe baza experienței anilor de război și de criză. În această reorganizare s'a trecut pe primul plan desvoltarea relațiunilor comerciale și economice germane cu țările din Sud-Estul, Nord-Estul și Nordul Europei. Dar și cu celelalte state europene — cu excepția Franței care avea o orientare britanică — s'au putut realiza creșteri importante în schimbul de mărfuri.

Izbucnirea războiului în toamna anului 1939 a însemnat la început un regres natural. Ministrul economiei Reichului a impus atunci comerțului exterior german țelul de a păstra cel puțin 80 % din nivelul său. Acest țel a fost atins și chiar întrecut. În anul trecut, volumul exportului german era iarăși cu 20 % mai mare decât în anul 1940. S'a putut desvolta mai ales exportul de materii prime și semifabricate cari dau de lucru economiei în străinătate.

Acest mare export este cu atât mai remarcabil, cu cât Germania este limitată astăzi aproape exclusiv la Europa ca teritoriu de desfacere. În privința valorii, exportul german în Europa din ultimul an (fără Anglia și Uniunea Sovietică) întrece cu peste 100 % exportul din 1938. Prin urmare, el a fost mai mult decât de două ori mai mare decât înainte de război. Chiar dacă creșterile de prețuri intervenite între timp au o participare apreciabilă la această creștere, trebue să recunoaștem că și cantitățile exportate au crescut considerabil. În țările europene s'au exportat mărfuri al căror volum a fost cu 25 %, adică cu 7,3 milioane de tone mai mare decât în anul 1938.

La acest export a participat cu deosebire Europa de Sud-Est. De exemplu, valoarea exportului german în România, Bulgaria și Ungaria împreună a devenit aproape de cinci ori mai mare decât era în anul 1938. Volumul exportului a crescut dela 0,78 milioane tone la 3,25 milioane tone. Doar o mică parte din această creștere revine teritoriilor alipite între timp: Austriei și Protectoratului Boemiei și al Moraviei.

Urmarea acestui fapt este că astăzi participarea Germaniei la importul țărilor europene este de cea mai mare importanță. Cifrele din reprezentarea de mai sus ne arată amănuntele.

Prin acest spor, exportul german n'a rămas însă în urma importului din aceste țări. Germania nu importă mai multe mărfuri din străinătate decât furnizează. Dimpotrivă, Germania își plă-

ELVEȚIA

32,5 %

BELGIA

46 %

DANEMARCA

69,9 %

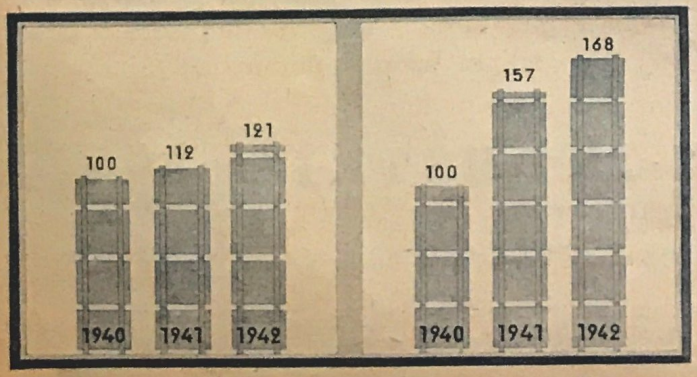

← **O paralelă între trei ani de război.** *Exportul german de materii prime (în stânga) a putut fi sporit încet în cei trei ani pe război 1940, 1941 și 1942. Exportul de semifabricate (în dreapta) a crescut brusc dela 1941 până la 1942, iar de atunci încoace el continuă să crească mai încet, în ciuda creșterii sforțărilor comune de război*

BULGARIA
81,7%

ROMÂNIA
67,2%

UNGARIA
55%

SUEDIA
45,7%

Participarea Germaniei la importul ţărilor europene. *In această reprezentare simbolică, sectoarele roşii de pe locomotive arată procentul Germaniei la importul total al ţărilor respective*

teşte importul în cea mai mare parte prin export. De exemplu, pentru România, Bulgaria şi Ungaria împreună, exportul Germaniei a avut o valoare de 113 % din importul Germaniei din aceste ţări. In cazul Suediei, acest raport era de 103 procente, iar în acela al Italiei de 128 %. Dacă în acelaşi timp balanţa de plăţi a Germaniei faţă de câteva ţări este în prezent pasivă, aşa că astfel au luat naştere anumite vârfuri de clearing în favoarea ţărilor europene, apoi aceasta se explică prin factori cari în cea mai mare parte nu depind de comerţul exterior, cum ar fi bunăoară angajarea muncitorilor străini în Germania, utilizarea mijloacelor de comunicaţiuni din străinătate de către armata germană etc. Dar deoarece situaţia comerţului exterior german poate fi considerată şi astăzi ca fiind extrem de sănătoasă, acoperirea cu mărfuri a acestor solduri se va putea face fără greutate după război.

O importanţă deosebită prezintă faptul că Germania nu este numai şi acum ca înainte vreme o importantă exportatoare de materii finite, ci a devenit în timp de război tot mai mult o exportatoare de materii prime, mai ales de materii prime noi, sintetice.

Exportul de produse finite a scăzut puţin faţă de epoca dinainte de război, deoarece industria este ocupată în mare măsură pentru scopurile de război imediate. Cu toate acestea, exportul unei serii de anumite mărfuri a crescut mult. In anul trecut, exportul din 1938 a fost întrecut în volum tocmai după eliminarea creşterilor preţurilor la textilele de celofibră şi în, la piei pentru blănuri, la hârtie şi carton, la lemn furnir, la sticlă, la materiile artificiale chimice, la grupul materiilor colorante diferite de culorile de anilină, la explozibili şi articole de arme de foc, la fierul în bare şi profilat, la tabla şi sârma de fier, la materialul de construcţie pentru căi ferate, la bare, table şi sârmă din metale nenobile (în afară de cupru şi aluminiu); apoi la următoarele produse finite: articole împletite şi tricotate din mătase, mătase artificială, celofibră, lână, bumbac şi in, încălţăminte de piele, alte articole de piele, cărţi, hărţi, note şi tablouri, mărfuri din metale nenobile (cu excepţia mărfurilor de cupru), maşini agricole, mărfuri din ceară sau grăsimi, filme expuse, produse fotochimice şi chimice. Multe alte mărfuri de export au păstrat nivelul de export dinainte de război sau au rămas puţin de tot sub acest nivel.

Realizările exportului german în război constitue o mărturie a vigoarei economiei germane. Economia germană poate pune la dispoziţia economiilor celorlalte ţări într'o măsură tot mai mare alimente, materii prime şi semifabricate. In afară de aceasta, ea le furnizează într'o măsură suficientă şi în parte chiar crescândă produsele finite de care au nevoie pentru a-şi întări economiile proprii. Aşa dar, comunitatea economică europeană continentală îşi confirmă valoarea chiar în timp de război. După război, această comunitate economică va contribui prin urmare la desvoltarea nebănuită a economiei europene şi la creşterea prosperităţii popoarelor europene.

La Odesa s'a reprezentat cu mare succes o pantomimă cu muzica de Ceaicovschi. Baletul operei se compune din vreo 30 de balerini-ste exelente. In fotografie vedem o scenă de dans solo în tabloul I

Opera din Odesa

Nimic nu e mai caracteristic pentru normalizarea vieţii şi refacerea Transnistriei decât opera dela Odesa. Curând după ocuparea Transnistriei şi preluarea acestei provincii de către administraţia civilă românească, s'au început reprezentaţiile operei a cărei clădire a rămas neatinsă de efectele ostilităţilor. Începând din acest moment s'a lărgit şi s'a îmbunătăţit nu numai repertoriul executat exclusiv de artişti indigeni, dar şi numărul spectatorilor a crescut din lună în lună

→

Clădirea operei din Odesa s'a construit în anul 1886 după modelul Scalei din Milano şi al Burgtheaterului din Viena, după planurile arhitecţilor vienezi Fellner şi Hellmer

Un panou mare din faţa operei din Odesa arată repertoriul săptămânal. Programul ce se schimbă în fiecare zi este executat de artişti de prim rang. Deşi teatrul cuprinde locuri multe, toate biletele sunt epuizate cu câteva zile înainte de reprezentaţie

Reprezentaţiile operei încep de vreme, de obicei la orele 4 p.m. In pauza cea mare se poate arunca o privire de pe frumoasa terasă a operei asupra portului Odesa şi a Mării Negre Fotografii speciale pentru revista „Signal" de Willy Pragher

Signal Nr. 1. Anul 5. Numărul 1 din Ianuarie 1944. Apare de două ori pe lună. Redactor-şef: Wilhelm Reetz. Locţiitor al redactorului-şef: Hugo Mösslang / Editura şi tiparul: Deutscher Verlag, BerlinSW 68, Kochstrasse 22-26. Toate drepturile rezervate. All rights reserved

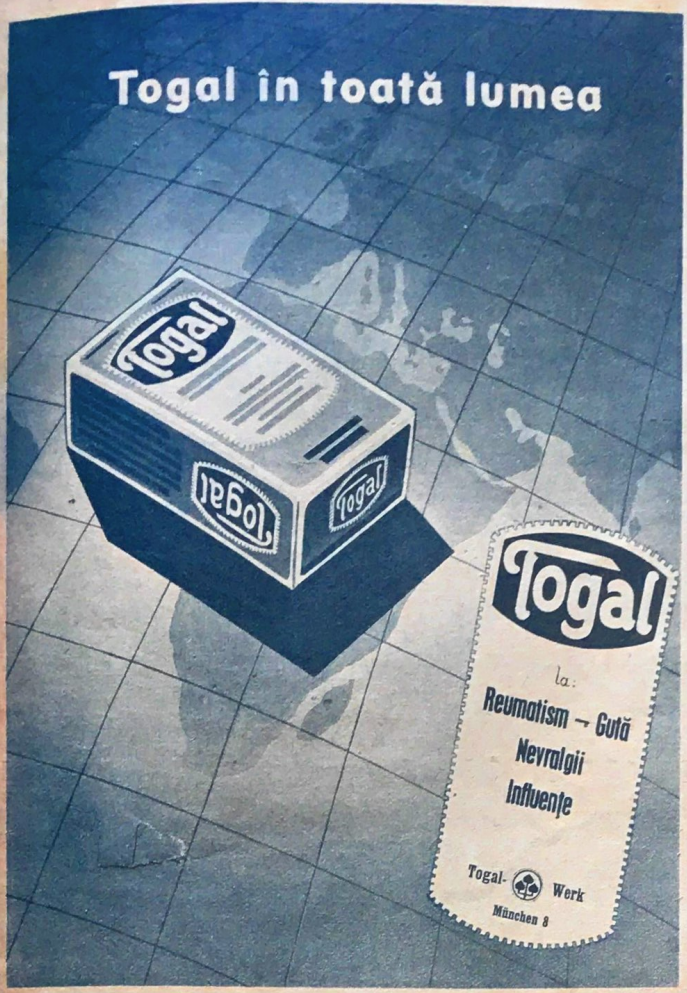

KHASANA
Dr K

PERI
KHASANA
ARTICOLE COSMETICE
CU RENUME MONDIAL

Dr. Karthaus

Reprezentanţa pentru Banat şi Ardeal:
Gea-Krayer, Timişoara I, Gh. Lazăr 10
Reprezentanţa pentru Vechiul Regat:
Ing. Hans Richter, Bucureşti, Calea Dorobanţilor 65

PERI
BOHN

Signal

Bine ochit

și totodată

spălat!